

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΕΥΧΟΣ 10 – ΕΤΟΣ 2020

ΑΡΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΑΓΩΝΟΣ
ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΘΕΟΦ. ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΓΑΡΔΙΚΙΟΥ ΚΛΗΜΗΣ
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΘΥΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ
ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΕΥΛΟΓΙΑ
ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ κ. ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΕΥΧΟΣ: 10 - Έτος 2020

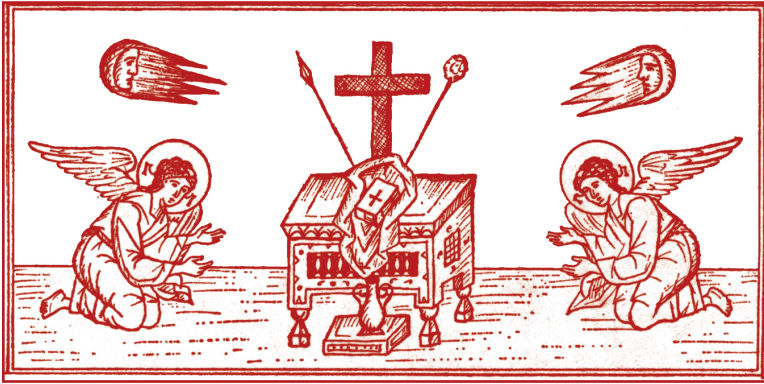
Περιεχόμενα

Είσαγωγικόν	1
Γέροντας Ίωσήφ Σπηλαιώτης καὶ Ἡμερολογιακὸ θέμα	7
Πρωθιερεὺς Στυλιανὸς Μουσαῖς (1923-1979)	25
Διαμαρτυρίες Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης	31
Ἡ ἐπαναφορὰ τοῦ Ὁρθοδόξου - Τὸ Ἡμερολογιακὸν Ζήτημα	40
Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων - Ἔτος δέκατον (1933)	55

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Πρωθιερεὺς Στυλιανὸς Μουσαῖς († 1979).

Διεύθυνσις Γραφείων Ἱερᾶς Συνόδου:
Κάνιγγος 32 (γ' ὄροφος), 106 82 Ἀθῆναι
Τηλ.: 2103828280
Fax: 2103847365
e-mail: ecclesiagoc@gmail.com

Εἰσαγωγικὸν

ΟΣΟΙ ἐκπίπτουν ἀπὸ τὸν ἀρχαῖο Κανόνα Πίστεως καὶ Παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, συνήθως ἀδυνατοῦν νὰ κατανοήσουν τὸ βαθύτερο νόημα τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Παραδόσεων, λόγῳ πειρασμικῆς ὑποδείξεως ποὺ βλάπτει καίρια τὸν νοῦ τους. Γι' αὐτὸ καὶ ἀναπτύσσουν διάφορες σοφιστεῖες γιὰ νὰ περιπλέξουν τοὺς πιστοὺς καὶ νὰ τοὺς παρασύρουν στὸ σκότος, τὸ ὁποῖο περικαλύπτει τὴν διάνοια καὶ τὴν καρδιά τους. Ἡ τύφλωση τῆς διανοίας στὸ ὄνομα ἐγκοσμίων ἀρχῶν καὶ ἐπιταγῶν, ποὺ προξενεῖ νόθευση τῆς θεοπαραδότου ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας, ἐπιφέρει μόνον ταραχὴ καὶ σκάνδαλα καὶ ἀποδιώκει τὴν Εἰρήνην καὶ τὴν Ὁμόνοια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τότε παρατηρεῖται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ἓνα θλιβερὸν *παράδοξο*: ἐπιχειρεῖται ἐκ τῶν ἔσω μία ἀνατροπὴ καὶ ἡ διαβρωτικὴ αὐτὴ διαδικασία εἶναι ἱκανὴ νὰ προκαλέσει ἀδιόρθωτη ζημίαι σὲ ψυχρὰς ἀθάνατες, ἂν δὲν καταβληθεῖ προσπάθεια ἀποσοβήσεως τοῦ κακοῦ ἀπὸ ὅσα Μέλη τῆς Ἐκκλησίας ζοῦν καὶ διακρατοῦν τὴν Πίστην καὶ Παράδοσιν Αὐτῆς.

Κατὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρες, τοὺς ἀληθινοὺς Μάρτυρες καὶ Ὁμολογητῆς τοῦ θεανθρωπίνου Σώματος τοῦ Χριστοῦ, μόνον ἀκολουθῶντας τὴν ὁδὸ τῶν Ἁγίων, φθάνουμε στὴν ἐν Χριστῷ τελείωση. Τὴν θεία Παρακαταθήκη τῶν Ἁγίων Πατέρων εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ διαφυλάξουμε **ἀκέραιη καὶ ἀμόλυντη** (*«ἄτρωτόν τε καὶ ἀδιάστροφον»*) ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ (βλ. Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, Μικρὰ Κατήχησις [51], ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κυψέλη», Θεσσαλονίκη 1984, σελ. 142). Γιὰ νὰ ἐπιτευχθεῖ τοῦτο ἀπαιτεῖται «ὀχύρωση», βιωματικά καὶ γνωστικά, στὸν Κανόνα Πίστεως καὶ Παραδόσεως, στὴν Ἀποστολοπαράδοτη διδασκαλία τῶν Πατέρων μας.

Γιὰ τοὺς Ἁγίους Πατέρες τῆς κατ' ἐξοχὴν Συνόδου τῆς Παραδόσεως, τῆς Ἁγίας Ζ' Οἰκουμενικῆς, δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε ἀφαίρεση οὔτε προσθήκη στὴν Παράδοση πὸ φυλάσσεται στὴν Καθολικὴ (Ὁρθόδοξη) Ἐκκλησία, διότι ὅποιος προσθέτει ἢ ἀφαιρεῖ κάτι ἀπειλεῖται μὲ τὴν μεγαλύτερη τιμωρία κατὰ τὴν θεία Γραφή: *«ἐπικατάρατος ὁ μετατιθεὶς ὅρια»* (Δευτ. 27:17).

Ἔτσι, οἱ Πατέρες Αὐτῆς διακηρύσσουν μὲ σθένος, ὅτι διαφυλάττουμε ἀμετακίνητα ὅλες τὶς Παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας πὸ ὀρίσθηκαν γραπτῶς ἢ προφορικῶς, βαδίζοντες τὴν βασιλικὴ ὁδὸ καὶ ἀκολουθοῦντες τὴν Ἁγιοπατερικὴ διδασκαλία. Καὶ ἀναφωνοῦν μὲ γενναία καὶ ἀτρόμητη παρρησία, ὅτι ἐκεῖνοι πὸ ὑποτιμοῦν ὀποιαδήποτε Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση, εἴτε καταγεγραμμμένη εἴτε προφορικὴ, εἶναι ἄξιοι ἀναθεματισμοῦ!

Ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ παραδοσιακοῦ καὶ ἀγωνιστικοῦ πλαισίου κινοῦνται καὶ κατανοοῦνται τὰ κείμενα καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐτησίου τεύχους τοῦ ἀνὰ χεῖρας Περιοδικοῦ μας, ἐν σχέσει μὲ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα, τὸ ὁποῖο πρὸ αἰῶνος συντάραξε

τὴν Ἐκκλησία καὶ ἐπέφερε μεγάλη δοκιμασία στὶς ψυχὰς τοῦ Πληρώματος Αὐτῆς.

Τὸ ὅτι προκλήθηκε ρῆγμα στὴν ἱερὰ Παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας ἐξ αἰτίας τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας εἶναι γεγονός ἀδιαμφισβήτητο, διότι τὸ ὁμολόγησαν ἀκόμη καὶ Πατριάρχες ποὺ ἀντιτάχθηκαν, ὅπως καὶ μεγάλο μέρος Κλήρου καὶ Λαοῦ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα ποὺ προέκυψε ἦταν ἄκρως θλιβερὸ καὶ ψυχόλεθρο. Μέχρι σήμερα τὸ θέμα ταλανίζει τοὺς πιστοὺς, διότι ἔχει ὑπεραποδειχθεῖ, ὅτι ἡ Ἡμερολογιακὴ Μεταρρύθμιση ἀπέβλεπε στὸν «ἐκσυγχρονισμό» τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὄχι κατὰ Θεόν, καὶ μάλιστα βάσει προγράμματος εὐθυγραμμίσεως σὲ πολιτικὲς ὑποδείξεις καὶ σὲ φιλειρετικὲς σκοπιμότητες καὶ βλέψεις. Ἡ ἀναφανεῖσα καὶ ἀναπτυχθεῖσα ἐκκλησιολογικὴ αἵρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ κατακυριεύει καὶ καταδυναστεύει τοὺς πολλοὺς κατ' ὄνομα Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, καὶ οἱ παράνομοι καὶ τυραννικοὶ ἡγέτες τους, ἐπικαθήμενοι σὲ θρόνους περιοπῆς, ποὺ ἄλλοτε στόλισαν Ἅγιοι καὶ Ὁμολογητὲς τῆς Πίστεως, ἀπαιτοῦν τὴν ὑποταγὴ πάντων στὰ ἄνομα προστάγματά τους, ἀπειλοῦντες καὶ τιμωροῦντες/διώκοντες μὲ κάθε τρόπο καὶ μέσον τοὺς καλῶς καὶ θεοπρεπῶς ἀνθισταμένους στὴν καταστροφικὴ τους ὁδὸ.

Σὲ ὅλη αὐτὴ τὴν παρωδία, κάποιοι πιστοὶ ποὺ ἔχουν μέσα τους σπιθαμὴ θείου ζήλου καὶ κατανοοῦν τὴν πραγματικότητα, συνήθως εὐνουχίζονται ἐπιδέξια μὲ τὸ ἄλλοθι τῆς ἀνακηρύξεως ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενιστὲς κάποιων γνωστῶν Γερόντων τοῦ 20οῦ αἰῶνος ὡς Ἁγίων, ὥστε νὰ ἀποδείξουν ὅτι αὐτοὶ διαχειρίζονται δῆθεν ὀρθῶς τὰ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἔχουν τὴν δῆθεν στήριξη σὲ τοῦτο ὀσιακῶν μορφῶν, πρὸς παραπλάνησιν τῶν πολλῶν.

Ἐπειδὴ αὐτὴ ἡ τακτικὴ ὅπως φαίνεται ἔχει ἀρκετὴ ἐπιτυ-

χία στοὺς σημερινοὺς χλιαροὺς καὶ ἄνευρους Χριστιανοὺς, οἱ ὅποιοι προτάσσουν λανθασμένα τῆς θείας Διδασκαλίας τῆς Ἐκκλησίας τὶς δῆθεν θεῖες πληροφορίες χαρισματῶν Γερόντων, ἔστω καὶ ἂν αὐτὲς ἔρχονται σὲ ἀντίθεση ἢ ἀντίφαση μὲ τὴν ὄντως Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση, δημοσιεύεται ἐνδεικτικὰ τὸ πρῶτο κείμενο τοῦ παρόντος τεύχους σχετικὰ μὲ τὸν γνωστὸ Γέροντα Ἰωσήφ τὸν Σπηλαιώτη († 1959) καὶ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα. Τὸ κείμενο τίθεται στὴν ἐνότητα τῶν «Ἱστορικῶν Κειμένων», βασισμένο σὲ ἀρχειακὲς πηγὲς καὶ περιστατικά, ὥστε νὰ ἐξαχθοῦν τὰ ἀνάλογα συμπεράσματα.

Στὴν ἐνότητα «Μορφές» παρουσιάζεται ἐπιγραμματικὰ ἕνας ταπεινὸς καὶ ἀθόρυβος Κληρικὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὅποιος ἔδρασε ἀποτελεσματικὰ καὶ ἀγωνιστικὰ στὴν Βόρεια Ἑλλάδα, ὁ μακαριστὸς π. Στυλιανὸς Μουσᾶς († 1979), κοιμηθεὶς σχετικὰ νέος ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος. Ἡ σεπτὴ μορφή του ὄντως διδάσκει καὶ παραδειγματίζει.

Στὰ «Ἐπίσημα Κείμενα» δημοσιεύονται δύο διαμαρτυρίες τοῦ Συλλόγου τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης τοῦ 1927, σχετικὰ μὲ τὴν παρεμπόδιση τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μὲ τὸ Πάτριον, ὅπως καὶ τὴν ἐξορία στὴν Θεσσαλονίκη εικοσάδος περίπου Ἀγιορειτῶν Σκητιωτῶν Πατέρων, λόγῳ μὴ μνημονεύσεως τοῦ Καινοτόμου Πατριάρχου τῆς ἐποχῆς, οἱ ὅποιοι ἐγκαταλείφθηκαν κυριολεκτικὰ στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ γιὰ τὸ «φοβερὸ παράπτωμά» τους! Ὁ ζῆλος τῶν ὑπερμάχων τῶν Πατρίων ἦταν μεγάλος καὶ ὑπερνικοῦσε κάθε ἀνθρώπινο φόβο, ἡ δὲ παρανομία τῶν ἐνόχων στηλιτευόταν εὐθαρσῶς.

Στὰ «Ἄρθρα καὶ Δημοσιεύματα στὸν Τύπο» παραθέτουμε ἐκτενὲς σημαντικὸ κείμενο τοῦ 1926 ἀπὸ τὸν Βουλευτὴ Λακωνίας Δημ. Πετρακάκο, Νομικὸ μὲ εἰδίκευση στὸ Ἐκκλησιαστικὸ Δίκαιο καὶ τὶς Πολιτικὲς Ἐπιστῆμες.

Τὸ περιεχόμενό του, ἐνημερωτικό, ἀπολογητικό καὶ πολὺ καλὰ τεκμηριωμένο, ἀποδομεῖ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Μεταρρυθμιστῶν καὶ καλεῖ σὲ διόρθωση τοῦ προσφάτως τότε διαπραχθέντος ἡμαρτημένου.

Ἀκόμη, στίς Ἐκδόσεις τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ ἔτους 1933, παρουσιάζονται κάποια ἄγνωστα ἐν πολλοῖς ἔργα Ἀγωνιστῶν τῆς Ἀληθείας, Κληρικῶν, Μοναχῶν καὶ Λαϊκῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ γυναικῶν. Κάποια ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ἀκόμη καὶ ποιητικά, καὶ παρατίθενται χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα τους. Δι' ὅλων αὐτῶν ἀποδεικνύεται ἡ γρηγοροῦσα συνείδηση τοῦ Πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας, βάσει τῆς ὁποίας ἐκτίθεντο οἱ θεῖες Ἀλήθειες καὶ ἀντιμετώπιζοντο οἱ νεωτεριστικὲς ἐπιβουλές.

Τὸ σημαντικό ἀρχαιακὸ-ἱστορικὸ ὑλικό, τὸ ὁποῖο παρουσιάζεται με φιλαλήθεια καὶ κάθε δυνατὴ ἐπιμέλεια στὸ παρὸν τεῦχος μας, προστίθεται στὴν διάσωση Μαρτυριῶν καὶ Ἀγῶνων ὑπὲρ Πίστεως. Ἡ ὑπενθύμιση αὐτῶν τῶν σημείων καὶ μνημείων τῆς Παραδόσεώς μας, ἀποτελεῖ γιὰ μᾶς σήμερα μία πρόσκληση καὶ μία πρόκληση. Θὰ πρέπει προφανῶς νὰ ἀποδείξουμε στὴν πραγματικότητα ὅτι εἴμαστε ἄξιοι συνεχιστὲς ἱερῶν Προγόνων ἐν τῇ Πίστει.

Σήμερα, καὶ ἡ Οἰκουμενιστικὴ ἀποστασία καλπάζει ἀνυποχώρητα, ἀλλὰ καὶ νέες σοβαρὲς δοκιμασίες τίθενται ἐνώπιόν μας, οἱ ὁποῖες κρίνουν τὴν πίστη καὶ τὸ ζῆλο μας καὶ ἀπαιτοῦν παραδοσιακὴ καὶ διακριτικὴ ἀντιμετώπιση. Ἡ ἐπιδημία τοῦ λεγομένου κορωνοϊοῦ ἔχει ἀνατρέψει τὰ πάντα στὴν σύγχρονη κοινωνία. Μάλιστα, με τὴν εὐλογοφανῆ δικαιολογία προστασίας τῆς δημόσιας ὑγείας, οἱ ἰθύνοντες τῆς Πολιτείας εἰσῆλθαν ἀνεπίτρεπτα καὶ ἐντὸς τῶν Ἱερῶν Ναῶν, προκειμένου νὰ ἐπιβάλλουν μέτρα ὅμοια ἢ καὶ πιὸ

αὐστηρὰ ἀπὸ ἄλλους κοινούς χώρους ἀνθρωπίνων συναθροίσεων. Ἡ ἀντιμετώπιση αὐτὴ δηλώνει πλήρη ἄγνοια τῶν θεολογικῶν καὶ πνευματικῶν ἀρχῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ παραβλέπει καὶ ἀμφισβητεῖ ἀνοικτῶς καὶ σαφῶς τὴν Ἁγιοπνευματικὴ Ζωὴ καὶ Παράδοσή της καὶ πλήττει εὐθέως τὴν ιερότητά της.

Ἡ ἐκκοσμικευτικὴ καὶ ιερόσυλη αὐτὴ ἐπιβουλὴ ἀποτελεῖ μία ἰσχυρὴ κρίση γιὰ ὅλα τὰ Μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἐν πολλοῖς πρωτόγνωρη καὶ ἀδιανόητη κατάσταση ποὺ διαμορφώνεται, ἀπαιτεῖ σθεναρὴ ἀπόδειξη τῆς Πίστεώς μας, διὰ τῆς Ὁμολογίας αὐτῆς με θυσιαστικὴ ἔως καὶ μαρτυρικὴ διάθεση.

Εἶθε μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ ἀποδειχθοῦμε φύλακες ἀκλινεῖς τῆς Παραδόσεώς μας, ἐντὸς τοῦ χαρισματικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βιώματος, καὶ ὄχι ἀνεπαρκεῖς καὶ ἀπορριπτέοι Οἰκονόμοι τοῦ Οἴκου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ!

*Ἐκ τῆς Συντάξεως
Δεκέμβριος 2020*

Γέροντας Ἰωσήφ Σηπλαιώτης καὶ Ἡμερολογιακὸ θέμα

Εἰσαγωγικὸ Σημείωμα

ΤΟΝ Ὀκτώβριο τοῦ 2019 ἀναρτήθηκε ὑλικὸ σὲ γνωστὸ Πρακτορεῖο Ἐκκλησιασικῶν Εἰδήσεων, τὸ ὁποῖο στρέφεται εὐθέως ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος ἀπὸ μέρους Νεοημερολογιτῶν. Στὴν ὑποπιη καὶ παράδοξη αὐτὴ σύμπωση, ἐνῶ τοὺς Καινοτόμους Οἰκουμενιστὲς ἀπασχολεῖ ὑποτίθεται τὸ θέμα τῆς Οὐκρανίας, ὑπάρχει προφανῶς κάποια σκοπιμότητα, καὶ εἶναι πράγματι θλιβερὸ νὰ ἀναμειγνύουν ἐμᾶς τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους στὴν ὑπηρετήση τῶν σχεδίων τους ἢ στὴν ἀντιμετώπιση τῶν προβλημάτων τους. Ἐμεῖς μόνον ἀγάπη καὶ ἐνδιαφέρον δὲν διακρίνουμε στοὺς ἐπικριτὲς μας, οἱ ὁποῖοι στὴν ἄγνοια, στὴν πλάνη ἢ στὴν θρασύτητα τους μᾶς ἀντιμετωπίζουν εἴτε ἀπαξιωτικὰ ἕως καὶ ὑβριστικὰ, εἴτε πάντως μὲ προκατάληψη, μονομέρεια καὶ ἐσκεμμένη σύγχυση.

Ἐπειδὴ μάλιστα σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀναρτήσεις αὐτές, σὲ μαγνητοσκοπημένη ὁμιλία Νεοημερολογίτου μητροπολίτου ἀκριτικῆς πόλεως, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνακριθειῶν καὶ λαθῶν ποὺ ὑπάρχουν ἐν σχέσει μὲ τὸ Ἡμερολογιακὸ θέμα καὶ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους, γίνεται ἀναφορά εἰς ἐπίρρωσιν δῆθεν τῶν ὑποστηριζομένων καὶ σὲ ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Ἡουχαστοῦ († 1959), εἰλημμένη ἀπὸ πρόσφατη ἔκδοση γνωστῆς Ἀγιορειτικῆς Μονῆς, ἀντιληφθήκαμε ὅτι ὑπάρχει παραποίηση τοῦ νο-

ήματός της, γι' αὐτὸ προβαίνουμε σὲ δημοσίευση εἰδικοῦ κειμένου μας, τὸ ὁποῖο εἶχαμε συντάξει παλαιότερα, μὲ ἐπικαιροποίησή του, προκειμένου νὰ θέσουμε τὰ πράγματα στὴν θέση τους. Στὴν ἐπιστολὴ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, στὴν ὁποῖαν παραπέμπει ὁ κατήγορός μας, δὲν γίνεται ἀναφορὰ σὲ θεία προτροπὴ γιὰ μετάβαση ἀπὸ τοὺς «Παλαιοημερολογῖτες» στοὺς Κωνσταντινοπολίτες, ὅπως ἀκούσθηκε ἀπὸ τὸν ὁμιλητὴ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀκραία Ζηλωτικὴ ὁμάδα τῶν λεγομένων Ματθαϊκῶν στοὺς μετριοπαθεῖς Ζηλωτὲς, τοὺς προσκειμένους στὸν Ἅγιο Πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομο († 1955).

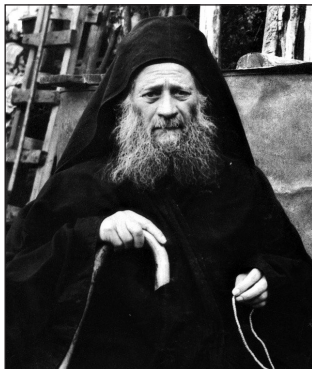
Παραθέτουμε τὸ κείμενό μας:

ΠΡΟ ἑτῶν κυκλοφόρησαν κάποια βιβλία ἀπὸ Ἅγιο-Ρεϊπικὲς Μονές, ἢ καὶ ἀπὸ Μονὴ τῆς Ἀμερικῆς, στὰ ὁποῖα θίγεται τὸ θέμα τῆς σχέσεως πρωτίστως τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ Γέροντος Ἰωσήφ τοῦ Σηηλαιώτου († 1959), ὅπως καὶ ἄλλων Γερόντων (Ἐφραὶμ Κατουνακιώτου), μὲ τοὺς λοιποὺς Ζηλωτὲς Πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὑόρου, μὲ προεκτάσεις ὡς πρὸς τὴν στάση τους γενικὰ ἔναντι τοῦ Ἡμερολογιακοῦ Ζητήματος.

Ὅμως, ὁ τρόπος πὸν γίνεται αὐτὸ εἶναι ἐν πολλοῖς συγκεχυμένος καὶ παραπλανητικός, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ ἐξάγεται τὸ λανθασμένο συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐκπροσωπεῖται σήμερα ἀπὸ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως, τὸ ὁποῖο πρωτοστατεῖ στὴν αἴρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ οἱ τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου ἀποτελοῦν ἔκτροπή!

Τὸ συμπέρασμα αὐτὸ φαίνεται ἰδιαίτερα καθουσιαστικὸ γιὰ τοὺς πολλοὺς, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ εἰσέλθουν σὲ Ἀγῶνα Πίστεως, ἐνῶ αὐτὴ [ἡ Γνήσια Πίστη] εἶναι τὸ κινδυνευόμενον, γιὰ νὰ ἐπαναπαύονται στὸ

λάθος μὲ τὸ ἄλλοθι, ὅτι ἀφοῦ Γέροντες τέτοιας περιωπῆς κατέληξαν νὰ εἶναι μὲ τὸ Πατριαρχεῖο, ἄρα ὅλα βαίνουν καλῶς καὶ δυνάμεθα νὰ ἐφυσχάζουμε μακαρίως καὶ νὰ ψέγουμε ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὰ ἱερά καὶ ὅσια τῆς Πίστεως, τὰ ὁποῖα τόσο φανερά καὶ ἀναίσχυντα ἀπεμπολοῦνται. Οἱ δὲ σύγχρονοι Ἀγιορεῖτες «νεο-πυχαστῆς» συνεργοῦν σὴν θλιβερότατη αὐτὴ συμπαιγνία!

Πῶς ὅμως ἔχουν τὰ πράγματα;

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ὁ Ἡουχαστῆς (βλ. φωτογραφία), ὁ κατὰ κόσμον Φραγκῖσκος Κότης ἀπὸ τῆς Λευκῆς τῆς νήσου Πάρου, μόνασε ὡς γνωστὸν σὲ νεανικὴ ἡλικία σὴν ἔρημο τοῦ Ἁγίου Ὀρους, κατὰ τῆς ἀρχῆς τῆς τρίτης δεκαετίας τοῦ παρελθόντος 20οῦ αἰῶνος, καὶ δόθηκε μετὰ μεγάλου πόθου σὴν ἐκζήτηση τοῦ θείου Ἐλέους τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέσῳ τῶν ἀσκητικῶν καμάτων, τῆς συνεχοῦς βίας, τῆς νήψεως καὶ τῆς νοερᾶς προσευχῆς. Σύντομα εὐλογήθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας καὶ τὴν Παναγία μας καὶ ἔλαβε θεῖες δωρεῆς σὸν ἀδυσώπητο ἀγῶνα του καθάρσεως καὶ φωτισμοῦ τῆς καρδίας του.

Ὡς πρὸς τὴν Πίστη ἦταν πολὺ αὐστηρὸς, ὅπως ἀλλῶστε καὶ σὲ ὅλα σὴν ζωὴ του, καὶ ἐπέλεξε τὴν Ζηλωτικὴ ὁδὸ κατὰ τῶν Καινοτομιῶν καὶ Νεωτερισμῶν σὴν Ἐκκλησία, καὶ μάλιστα σπράφηκε ἔντονα κατὰ τῆς Ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως τοῦ Νέου Καλανδαρίου τῶν Παπικῶν, τὸ ὁποῖο υἱοθετήθηκε τὸ 1924 ὅλως παρανόμως, αὐθαιρέτως καὶ ἀντικανονικῶς ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος

καὶ τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ νέος Ἀσκητὴς ἦταν ἀσυμφιλίωτος ἐχθρὸς τῆς Καινοτομίας αὐτῆς, γιὰ τὴν ὁποῖαν δὲν ἔβρισκε καμμία δικαιολογία καὶ τὴν κατεδίκασε ἀπερίφραστα. Μάλιστα, υἱοθετοῦσε τὴν αὐστηρὴν Ζηλωτικὴ ἄποψη γιὰ ὅσους τὴν εἶχαν ἀποδεχθεῖ. Σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 1-2-1929 ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς κατὰ σάρκα συγγενεῖς του, προτρέπει αὐτοὺς νὰ ἀποφεύγουν κάθε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τοὺς Νεομερολογίτες, διότι «δὲν ἔχουν καμμίαν Χάριν πλέον». Τὴν ἄποψη αὐτὴ φαίνεται νὰ διατηρεῖ στὰ κατοπινὰ χρόνια, ἄν καὶ σταδιακὰ εἶχε ἀρχίσει νὰ τὴν μετριάζει.

Τὸ 1936 ὁ π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτης χειροτονεῖται Ἱερομόναχος ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Κυκλάδων Γερμανό, τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, ὁ ὁποῖος ὑποτίθεται ὅτι εἶχε καθαιρεθεῖ τὸ προηγούμενο ἔτος ἀπὸ τὴν Καινοτόμο ἐκκλησία τοῦ Νέου Ἡμερολογίου Ἑλλάδος ἐπὶ «παλαιοημερολογισμῶ». Ὅμως, ὁ π. Ἐφραίμ ἦταν ὁ Ἐφημέριος τῆς Καλύβης τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, τὸν ὁποῖον εἶχε ὡς γνωστὸν Πνευματικὸ ὁδηγὸ καὶ σύμβουλο, ἀρχικὰ στὸν Ἅγιο Βασίλειο καὶ μετὰ τὸ 1938 στὰ σπήλαια τῆς Μικρᾶς Ἀγίας Ἄννης. Στὶς Θεῖες Λειτουργίες ποὺ τελοῦνταν, ὅπως βεβαίωσαν οἱ ἴδιοι, ὑπῆρχε ἔκδηλη παρουσία Χάριτος, ἀντιλήψεως καὶ παρηγορίας! Ἄρα, ὁ π. Ἐφραίμ ἦταν κανονικὸς Ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ, παρὰ τὰ «ἐπιτίμια» τῶν ὑπὸ ἐπιτίμιον διατελούντων ὑπευθύνων τοῦ Σχίσματος στὴν Ἐκκλησία Νεοημερολογιῶν.

Μετὰ τὸν χωρισμὸ τοῦ Βρεσθένης Ματθαίου καὶ τοῦ Κυκλάδων Γερμανοῦ ἀπὸ τοὺς Ὁμολογητὰς Ἀρχιερεῖς Δημοτριάδος Γερμανὸ καὶ Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομο τὸ ἔτος 1937, οἱ ἐν λόγῳ Γέροντες Ἰωσήφ καὶ Ἐφραίμ ἀκολούθησαν ἀρχικὰ τοὺς ἀκραίους Ζηλωτῆς, συμμετέχοντας στὴν γραπτὴ ἀποκήρυξη τῶν Ὁμολογητῶν Ἀρχιερέων.

Ὅταν μάλιστα κάποιοι καλοὶ Ζηλωτὲς Πατέρες τῆς μετριοπαθοῦς γραμμῆς προσπάθησαν νὰ μεταπείσουν τὸν Γέροντα Ἰωσήφ γιὰ τὴν στάση του ἐκείνη, αὐτὸς τοὺς ἀπεδίωξε μὲ *ταραχή*. Ὅμως, τὴν νύχτα ἐκείνη στὴν συνηθισμένη προσευχητικὴ ἀγρυπνία του δὲν μποροῦσε νὰ προσευχηθεῖ καθαρὰ. Καὶ ὅταν τὸν πῆρε ὁ ὕπνος, εἶδε ὅτι βρισκόταν σὲ ἕναν μικρὸ βράχο μέσα στὴν ἄγρια θάλασσα καὶ ἡ ἀκτὴ, ἕνα μεγάλο βουνό, φαινόταν νὰ βρίσκεται σὲ ἀπόσταση. Τότε τὸν κατέλαβε μεγάλη ἀγωνία καὶ προσπαθοῦσε νὰ βρεῖ τρόπο νὰ πλησιάσει στὴν ἀκτὴ καὶ νὰ πηδήσει σὲ αὐτὴν γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸν προφανῆ κίνδυνο. Ὡσπου τελικὰ συνέβη αὐτὸ πρὸς μεγάλην του ἀνακούφισιν. Τοῦτο ὅμως τὸ θεώρησε ὡς «σημεῖον» ὅτι δὲν βάδιζε σωστά. Ὁ δὲ π. Ἐφραίμ προσευχόμενος γιὰ τὸ ἴδιο θέμα, ἄκουσε –κατὰ βεβαίωσίν του– φωνὴ πού τοῦ ἔλεγε: «*Ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Φλωρίνης ἀπεκήρυξες ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν*».

Τὸ συμπέρασμά τους ἦταν ὅτι ἀκολούθησαν ἐσφαλ-

μένη πορεία καὶ ὅτι ἡ ὁμολογιακὴ στάση καὶ τοποθέτηση τοῦ Ἁγίου Πρώην Φλωρίνης Χρυσσοστόμου (βλ. φωτογραφία) ἦταν ἐκκλησιαστικὴ καὶ θεάρεστη, καὶ ὄχι βεβαίως σχισματικὴ καὶ ἐξω-ἐκκλησιαστικὴ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Γέρον Ἰωσήφ σὲ μεταγενέστερη ἐπιστολὴ του τῆς 29-8-1945, γράφει περὶ μιᾶς μεγάλης Γυναικείας Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου στὴν Ἀττικὴ ὅτι ἦταν στενωχωρημένος, διότι «*ἐχώρισαν ἀπὸ τὸν Δεσπότην [πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομον], ἐνῶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὅλοι*

εἶναι εἰς τὴν πλάνην, καθὼς μοι ἐφανερώσεν ὁ Κύριος. Ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ σχίσμα ποιοῦσιν εἰς βάρος τους, δι' αὐτὸ ἐμετανόησα καὶ ἐγὼ παρασυρθεὶς ἐξ ἀγνοίας ἀπ' τοὺς αὐτοῦθε πνευματικούς, ἀλλὰ δὲν μὲ ἄφησεν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς. Ὁ Ματθαῖος καὶ Σία, δυστυχῶς Βαρυκόπουλος (Γερμανὸς) καὶ ὄλοι, ἔπεσαν ἐξω, ἀλλ' ὁ Κύριος νὰ τοὺς βοηθήσῃ...».

Ἄρα, ἔστω καὶ μετὰ πάροδον ἀρκετῶν χρόνων (τουλάχιστον ὀκτώ), ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τοὺς ἀκράιους Ζηλωτὲς Ματθαϊκῆς κατευθύνσεως, καὶ ἀκολουθεῖ ὄχι τοὺς Μνημονευτὲς, ἀλλὰ τοὺς μειριοπαθεῖς Ζηλωτὲς ὑπὸ τὸν Ἅγιο Πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομο.

Αὐτὸ βεβαιώνει μόλις λίγο νωρίτερα, σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 2-7-1945, ὅτι δηλαδὴ «γύρισε» μὲ τὸν «εὐλογημένον Ἀρχιερέα μας» Πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομο, διότι «ἐξ ἀγνοίας» καὶ ἐξ ἐπιδράσεως ἄλλων Πατέρων ἐπίστευσε, ὅτι ὁ Ὁμολογητὴς Ἱεράρχης εἶχε δῆθεν προδώσει τὸν Ἀγῶνα τοῦ Πατρῴου Ἡμερολογίου! Ὅμως, λέγει ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ὑπέδειξε ὅτι ἔκανε λάθος καὶ ὅτι οἱ ἀποχωρισμένοι τοῦ Ματθαίου εἶναι σὲ σφάλμα καὶ δημιούργησαν «ἀνόνητον (ἀνωφελὲς) σχίσμα εἰς βάρος τῆς ὑπερηφάνου ψυχῆς των, καθ' ὅτι ἄλλο δὲν εἶναι τὸ αἶπιον, εἰ μὴ ὁ ἐγωῖσμός των...». Παραδέχεται μάλιστα ὅτι εἶναι δυνατόν ὁ ἄνθρωπος νὰ πλανᾶται ἐξ ἀγνοίας σὲ κάποιο θέμα.

Τὰ ἀναφερόμενα σὲ αὐτὴ τὴν συνάφεια λοιπὸν -το-νίζουμε καὶ πάλι- ὅτι ἀφοροῦν στὴν μετάβαση ἀπὸ τὴν ἀκραία Ζηλωτικὴ μορφή στὴν θεάρεστη τοιαύτη, ἐπ' οὐδενὶ ὅμως λόγῳ στὴν μετάβαση ἀπὸ τὸ ἓνα ἄκρο στὸ ἄλλο, δηλαδὴ στὴν κατάκριτη κοινωνία μὲ τὸ Οἰκουμενιστικὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως.

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ σὲ κάποιες ἐπιστολές του τῶν ἐτῶν 1948, 1949 καὶ 1950 θίγει τὸ θέμα, ἔσω καὶ περιστασιακῶς/παρενθετικῶς, ἐκτροπῶν τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων, χωρὶς νὰ διευκρινίζει περὶ τίνων πρόκειται, κάποτε μάλιστα μὲ πολὺ ζωηρὸ τρόπο. Διότι, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, οἱ περισσότεροι ἀπὸ αὐτοὺς διεκρίνοντο ἀπὸ φανατισμὸ καὶ ἔλλειψη ἀγάπης, ὅπως καὶ οὐσιαστικῆς φροντίδος γιὰ τὰ πνευματικά. Δογματοποίησαν τὸ ἡμερολογιακὸ θέμα τῶν 13 ἡμερῶν καὶ ἔχασαν τὸν σκοπὸ τῆς γνήσιας Μοναχικῆς ζωῆς τοῦ ἀγῶνος καθάρσεως καὶ φωτισμοῦ, διὰ τῶν ἀρετῶν, τῆς ὑπακοῆς, τῆς ταπεινώσεως, τῆς προσευχῆς, ὅπως καὶ τῶν ἁγίων Μυστηρίων.

Γράφει γιὰ παράδειγμα σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 16-5-1949 σὲ γνωστὸ του πρόσωπο:

Τὰ πράγματα [ἐννοεῖ κάποια εἶδη] «θὰ στείλω ταχυδρομικά. Δὲν στέλνω μὲ χέρι, διότι ὑποχρεώνομαι καὶ δὲν θέλω νὰ ἔρχονται νὰ μοῦ ἐμποδίζουν τὴν ἡσυχίαν, διότι οἱ Καλόγηροι αὐτοί, ὅπου ζοῦμε τὴν σήμερον, δὲν ἔχουν λεπτότητα πνεύματος – διανοητικὴν ἐργασίαν· μόνον ἀπλῶς ἓνας τυπικισμὸς. Δι' αὐτὸ δὲν γνωρίζουν τί ἐστὶ ψυχὴ καὶ πῶς ὀφείλει νὰ καθαρισθῆ, νὰ φωτισθῆ καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τελειωτέραν κατάστασιν. Ἐμαθάν ἓνα ἡμερολόγιον καὶ νομίζουν, ὅτι ὅλη ἡ θρησκεία εἶναι αὐτὴ πλέον, ἐνῶ μέσα τους βράζουν τὰ πάθη: ἐγωϊσμὸς, ὑπερηφάνεια, αὐταρέσκεια, κενοδοξία, θυμὸς, κατάκρισις, φθόνος, καταλαλιά, μῖσος, γαστριμαργία, ἀδηφαγία, γαργαλισμὸς, σαρκικὰ πάθη κλπ., ὅπου δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀριθμῶ. Δι' ὅλα αὐτὰ δὲν γίνεται οὐδεὶς λόγος, οὐδεμία φροντίς, μόνον οἱ 13 ἡμέρες τοῦ ἡμερολογίου· δι' αὐτὸ ἐκατέβη ὁ Κύριος!... Τύφλα καὶ σκότος ψηλαφητόν!... Δι' αὐτὸ ἐκλείσθην καὶ δὲν θέλω κανένα νὰ ἰδῶ μήτε νὰ ὀμιλήσω, ἀλλὰ μόνον κλαίγω τὰς ἀμαρτίας μου...».

Εἶναι σαφές ὅτι ἀκόμη καὶ ἓνα σοβαρὸ θέμα Παραδόσεως ἢ Πίστεως, ἂν ἀπομονωθεῖ καὶ ἀπολυτοποιηθεῖ, ἀποκομμένο ἀπὸ τὸ φυσικὸ πλαίσιο λειτουργίας του ἐντὸς τῆς ἐν Χριστῷ βιώσεως τῆς Πίστεως, καθίσταται παγίδα, ἡ ὁποία ὀδηγεῖ σὲ ποικίλες ἐκτροπές. Αὐτὸ εἶναι ποὺ ψέγει ὁ Γέροντας ὡς μία ἐμφανέστατη ἐκτροπὴ ἀνωρίμων Πατέρων, καὶ ὄχι βεβαίως αὐτὸ καθαυτὸ τὸ Ἡμερολογιακὸ Ζήτημα.

Γιὰ τὸν λόγο τοῦτο, ὁ Γέροντας Ἰωσήφ καὶ ἡ Συνοδία του παρέμεναν σχεδὸν «ἐγκλειστοί», προκειμένου νὰ διατηρήσουν τὸ ἡσυχαστικὸ τους πρόγραμμα, ἐφ' ὅσον δὲν ἦταν τοῦ αὐτοῦ πνεύματος μὲ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς Ζηλωτὲς Πατέρες, γι' αὐτὸ καὶ ὑπέφεραν ταλαιπωρίες καὶ κατατρεγμοὺς ἀπὸ ἐκείνους: Κατηγοροῦσαν τὸν Γέροντα ὡς πλανεμένο, τὸν συκοφαντοῦσαν, τοῦ ἄνοιγαν τὶς ἐπιστολὲς ποὺ ἔστειλε καὶ λάμβανε (!), δηλαδή, σὺν τοῖς ἄλλοις, τὸν κατασκόπευαν/ἀστυνόμευαν ἀσφυκτικά...

Ὁ Γέροντας γράφει σὲ ἄλλη ἐπιστολή του τῆς 17-4-1951:

«Ἐγώ, ἐπειδὴ κανένα δὲν δέχομαι, μηδενὸς ἐξαιρουμένου, μήτε θέλω νὰ ἀκούω πῶς ζοῦν ἢ τι κάνουν ὁ κόσμος - οἱ Μοναχοὶ ἐδῶ, εἶμαι ὁ στόχος τῆς καταλαλιᾶς καὶ κατακρίσεως καὶ δὲν παύω ἡμέραν καὶ νύκτα νὰ εὐχώμαι τοὺς Πατέρας καὶ νὰ λέγω, ὅτι ὄλον τὸ δίκαιον ἔχουν, μόνον ἐγὼ εἶμαι ἄδικος ὁπότεν σκανδαλισθῶ εἰς αὐτούς, διότι μὲ τὰ μάτια ὅπου τοὺς ἔδωσε ὁ Θεὸς βλέπουν...».

Σὲ ἄλλη ἐπιστολή του ἄνευ χρονολογίας (μᾶλλον τοῦ 1949) ἀπαριθμεῖ δέκα περίπου προβληματικὲς ἀπόψεις πολλῶν Ζηλωτῶν, οἱ ὁποῖες τοὺς διαιροῦσαν συνεχῶς, καὶ καταλήγει:

«Ὅλοι χωριστὰ καὶ ὄλοι Ζηλωταί· λοιπὸν ἂν θελήσωμεν νὰ τοὺς κλαῖμε, θέλομε δάκρυα τὸν Ἰορδάνην

ποταμόν. Ὅμως ἐγὼ δὲν ἀπελπίζομαι εἰς κανένα· ὄλους θὰ ἐλεήσει ὁ Κύριος, διότι τέτοια εἶναι τὰ χρόνια μας, τέτοια εἶναι ἡ ἐποχή: νὰ εἴμεθα ὄλοι τρελλοί! Ἄς εὕρη τοὺς πιὸ καλοὺς ὁ Χριστός. Ὅλοι τὸν Χριστὸν παρακαλοῦν, ὄλοι τὴν Παναγίαν φωνάζουν. Τὸ μυαλὸ πάσχει. Λοιπὸν, ὀλίγον-πολὺ ὄλους θὰ ἐλεήσει ὁ Κύριος...».

Παρὰ τὴν διακριτικὴ καὶ ἀγαπητικὴ αὐτὴ στάση τοῦ Γέροντος, εἶναι σαφὲς ὅτι ὑφίστατο ρῆγμα στὶς σχέσεις του μὲ τὴν πλειονότητα τῶν λοιπῶν Ζηλωτῶν, πράγμα ποῦ δὲν τὸν ἀνέπαυε καθόλου. Αὐτὸ πρέπει νὰ ληφθεῖ πολὺ σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν γιὰ τὴν κατανόηση τῆς συνέχειας. Ὑπῆρχε ἤδη πνευματικὴ διάσταση καὶ μεγάλο χάσμα πνευματικῆς ἐπικοινωνίας, συνεννοήσεως, συνεργασίας κλπ.

Ἐν τούτοις, οἱ Γέροντες παραμένουν ἀκόμη Ζηλωτές.

Ὁ Γέροντας Ἰωσήφ σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 2-2-1951 σὲ γνωστὸ του πρόσωπο, γράφει ὅτι εἶχε ἔτοιμο ὑποτακτικὸ του γιὰ Χειροτονία, τὸν ὁποῖον ἐπιθυμοῦσε νὰ στείλει σπὴν Ἀθήνα, ὅμως δὲν τὸ ἀποφάσισε ὅσο διαρκοῦσε ὁ τότε φοβερὸς διωγμὸς τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἀπὸ τοὺς διώκτες Νεοημερολογίτες ἐπὶ ἀρχιεπισκόπου τῶν Καινοτόμων Σπυριδῶνος Βλάχου καὶ ὅσο ὁ Μητροπολίτης Πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος παρέμενε ἐξόριστος καὶ οἱ λοιποὶ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρίου σὲ ἀπομόνωση. Καὶ εἶναι γνωστὸν, ὅτι οἱ Ἀρχιερεῖς τοῦ Πατρίου βρέθηκαν ἐλευθεροὶ ἀπὸ κοινοῦ σὰ γραφεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου σπὴν Ἀθήνα μόλις τὸ θέρος τοῦ ἐπομένου ἔτους 1952!

Σὲ ἄλλη ἐπιστολὴ του τῆς 9-4-1951, πρὸς Ἀδελφότητα Μονῆς τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου, ἐμβαθύνει πολὺ ὠραία στὸ πνευματικὸ νόημα τοῦ διωγμοῦ καὶ σπὴν καταφυγὴ του σπὴν προσευχὴ γιὰ παρηγορία καὶ πληροφορία. Ὁμολογεῖ δὲ τὰ ἑξῆς ἀξιοπρόσεκτα:

«Μὲ κατέλαβεν ἄλγος δριμύ, ἄλγος καὶ πόνος ψυχῆς

προπαντὸς διὰ σᾶς, ἐπειδὴ σᾶς πονῶ, καὶ κατεφύγα-
μεν ὅλοι εἰς τὴν παρήγορον προσευχὴν καὶ εὖρον ἀνα-
κούφισιν καὶ ἡσύχασα. Ἴδον, ὅτι ἔτσι θέλει ὁ Κύριος,
μὲ θλίψεις καὶ βάσανα ζητεῖ νὰ μᾶς σώσῃ. Εἶναι κάτι
κρυπτόν καὶ ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ θέλημα τοῦ Κυ-
ρίου. Ἀδιάφορον ὅτι δὲν τὸ ἀρέσομεν. Διὰ τοῦ πολέ-
μου γίνεται εἰρήνη, διὰ τῆς τρικυμίας ἔρχεται ἡ γαλή-
νη. Χωρὶς πειρασμὸν δὲν γνωρίζονται αἱ ἀγναὶ ψυχαί,
δὲν φαίνεται ἡ ἀρετὴ, δὲν διακρίνεται ἡ ὑπομονή. Ἴσως
ἔχουν καὶ οἱ δικοὶ μας [δηλ. οἱ τοῦ Πατρῴου] σφάλματα
καὶ μὲ αὐτὸ συγχωροῦνται. Ἐν τέλει, χωρὶς πειρασμοὺς
ἀδύνατον ὑγεία τῆς ψυχῆς νὰ φανῇ. Αὐτὸ εἶναι τὸ κα-
θαρτήριο πῦρ, ὅπου καθαρὰν καὶ λαμπρὰν ἀπεργάζε-
ται τὴν ψυχὴν. Λοιπόν, χρειαῖ ὑπομονῆς καὶ θὰ φανῇ
καὶ πάλιν λαμπρὸς ἥλιος. Ἦτις θέλει, ἄς προσευχηθῇ
ἐκτενωῶς καὶ θὰ βρῇ εἰρήνην πολλὴν καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι
τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Πότε δὲ καὶ ποίῳ τρόπῳ θὰ ποι-
ήσῃ τὴν ἔκβασιν, ἄδηλον. Ἴσως αὖριον, ἴσως μὲ ἄλλον
πόλεμον, ἴσως ἐνωρὶς καὶ ἴσως ἀργά, πάντως χρειαῖ ὑπο-
μονῆς. Ἔπαυσα νὰ λυποῦμαι. Εὖχομαι καὶ ἀναμένω τὴν
ἐκβασιν. Λοιπόν, κάντε ὑπομονήν...».

Τελικὰ ὅμως, ὁ Γέροντας Ἰωσήφ μὲ τὴν Συνοδίαν του
σπρέφονται πρὸς τὶς Μονὲς καὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ
τοὺς Ζηλωτὲς τὸ Φθινόπωρο τοῦ ἔτους ἐκείνου (1951),
διότι τὸν Ὀκτώβριο δέχθηκε χειροτονία ἀπὸ τὸν ἐφη-
συχάζοντα στὸ Ἅγιον Ὅρος ἐπίσκοπο Μιλητουπόλεως
Ἱερόθεο ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ Γέροντος π. Χαράλαμπος, ὁ
ἐκ Δράμας καταγόμενος, ἀκόλουθος τοῦ Πατρῴου Ἡμε-
ρολογίου ἀπὸ τὴν ἐποχὴ πού ἦταν λαϊκός, ὁ ὁποῖος
ἀργότερα ἔγινε Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Διονυσίου καὶ
ἐκοιμήθη σὲ γῆρας βαθὺ τὸ 2001.

Γράφεται ἐπίσης γιὰ τὸν π. Ἐφραίμ Κατουνακιώτη, ὅτι εἶχε ἀκούσει καὶ πάλι φωνὴ στὴν προσευχὴ του, ὅτι ὑπάγεται στὸ Πατριαρχεῖο καὶ ὄχι στὸν [πρώην] Φλωρίνης. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ π. Ἐφραίμ ἀρχὰς τοῦ 1952 ἀκολούθησε καὶ αὐτὸς τοὺς Μνημονευτὲς, ἀλλὰ λόγῳ μὴ συμφωνίας τοῦ Γέροντός του π. Νικηφόρου, ἀκολούθησε τοὺς Μνημονευτὲς μόνον μετὰ τὴν κοίμηση ἐκείνου τὸ 1975. Πότε ἀκριβῶς ἐλήφθη αὐτὴ ἡ «νέα πληροφορία» δὲν εἶναι σαφές. Ἴσως κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη (τέλη 1951).

Εἶναι ὅμως ἀπορίας ἄξιον, πῶς εἶναι δυνατὸν κατὰ τὴν ἐποχὴ σφοδροῦ, ἀδίκου, ἀντιχριστιανικοῦ καὶ ἀπὸ κάθε ἄποψη ἀπαραδέκτου διωγμοῦ ἐναντίον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων τοῦ Πατρίου, ὅταν ὁ Ἅγιος Πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶναι στὴν ἐξορία στὴν Μονὴ Ὑψηλοῦ στὴν Λέσβο, ὅταν ὁ Θεὸς μὲ σημεῖα στηρίζει τοὺς ἡρωϊκοὺς διωκομένους πιστοὺς Του, ὅπως καὶ πραγματικοὺς Ἁγίους Γέροντες τοῦ Πατρίου στὸν κόσμον (π.χ. Ἱερώνυμο τῆς Αἰγίνης, Ἰωάννη τῆς Ἀμφιάλης, Εὐγένιο τοῦ Πειραιῶς κλπ.), γιὰ νὰ ἀντέξουν τὴν ἐναντίον τους φρικώδη καταφορά, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἔλαβε λίγους μῆνες νωρίτερα πληροφορία στὴν προσευχὴ, ὅπως προαναφέραμε, γιὰ τὸ πνευματικὸ νόημα τοῦ διωγμοῦ ἐκείνου, κάποιοι τόσο ἀκριβεῖς κατὰ τὰ ἄλλα ἀσκητὲς καὶ ἀγωνιστὲς νὰ ἐγκαταλείπουν τὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁμολογίας καὶ νὰ προσχωροῦν διὰ τῆς μνημονεύσεως μὲ τὸ μέρος τῶν διωκτῶν!

Πῶς εἶναι δυνατὸν τοῦτο τὸ ἀντιφατικὸ νὰ γίνῃ ἀποδεκτὸ ὡς δῆθεν ἐκ Θεοῦ προερχόμενο;

Ἡ ἀνάγκη γιὰ ἀπόκτηση Ἱερέως στὴν Συνοδία τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ ἦταν τόσο σοβαρὸς λόγος γιὰ τὴν κίνηση ἐκείνη; Τὰ παράπονα καὶ ἡ πικρία ἀπὸ τὴν ἐν πολλοῖς θλιβερῇ ὄντως στάση πολλῶν Ζηλωτῶν Πατέρων ἐναντί τους, ὁδήγησε αὐτοὺς σὲ μία ἀνεξήγητη ὑποχωρητικὴ ἐπιλογὴ;

Ἐπάρχει μαρτυρία, ὅτι ὅταν συνέβη ἡ στροφή αὐτὴ πρὸς τὸ μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, ὁ ἅγιος Γέρον Ἱερώνυμος τῆς Αἰγίνης καὶ ἡ κατὰ σάρκα ἀδελφὴ τοῦ Γέροντος Ἀρσενίου, ὑποτακτικὸ τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, Εὐπραξία Μοναχὴ, διακονήτρια τοῦ Γέροντος Ἱερωνύμου στὴν Αἶγινα (βλ. φωτογραφία), ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς διαμαρτυρία μὲ ἐπικριτικὰ ἐρωτήματα

γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη ἐκείνη ἐνέργειά τους.

Σὲ κάποιες πηγὲς ἀπὸ μαθητὲς κοντινοὺς ἢ μακρινοὺς τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ γίνεται ἡ ἀναφορά, ὅτι ἡ ἀλλαγὴ στὴν σίαση τῶν Γερόντων ἔναντι τοῦ Ἁγίου πρῶν Φλωρίνης καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Πατρίου Ἡμερολογίου ἔγινε ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι τὸν Μάϊο τοῦ 1950 ὑπεγράφη ἡ γνωστὴ Ἐγκύκλιος περὶ ἀκυρότητας Μυστηρίων τῶν Νεοσημερολογιτῶν καὶ περὶ Μυρώσεως τους σὲ περίπτωσι προσχωρήσεως στὸ Πάτριον. Ἀλλὰ αὐτὸ συνέβη τουλάχιστον 1,5 χρόνο νωρίτερα, καὶ μάλιστα ἦταν γνωστοὶ οἱ λόγοι ποὺ ἀνάγκασαν τὸν Ἅγιο Πρῶν Φλωρίνης νὰ προβεῖ σὲ τοῦτο μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Βρεσθένος Ματθαίου, ἐντὸς τῆς γενικῆς θέσεως καὶ θεωρήσεώς του, ἀλλὰ καὶ ὅτι τέτοιου εἴδους Ἐγκύκλιοι εἶχαν κυκλοφορήσει ἐπανειλημμένα ἀπὸ τὸν ἴδιο στὸ πρόσφατο τότε παρελθὸν (1937, 1945, 1946, 1948).

Τοῦτο νομίζουμε ὅτι δὲν ἀποτελεῖ μία πειστικὴ καὶ λογικὴ ἐξήγησι, ὡς ἀνακόλουθο καὶ προσχηματικόν.

Ὅπως καὶ νὰ ἔχει τὸ πρᾶγμα, τὸ γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ κατάκριτη καθ' ἡμᾶς ἐκείνη «στροφή» ἂν ἦταν θέμα

σωτηρίας, θὰ ἀποτελοῦσε τὴν ἀφορμὴ γιὰ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ τὸν Σπηλαιώτη νὰ σπεύσει νὰ πείσει τὰ ἀγαπητὰ καὶ συγγενικά του πρόσωπα στὸν κόσμον νὰ πράξουν τὸ ἴδιο, γιὰ νὰ μὴν «ἀπωλεσθοῦν». Τέτοιο πρᾶγμα ὅμως δὲν φαίνεται νὰ συνέβη. Συγγενικά ἀγαπητὰ του πρόσωπα ἐκοιμήθησαν στὸ Πάτριον, μὲ πιὸ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα τὴν Ἡγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Ἀμυγδαλέζας Σταμάτας Ἀπικῆς Βρυαΐνη Μοναχὴ († 1998), τὴν ὁποῖαν ὑπεραγαποῦσε, καὶ τὴν ὁποία γνωρίσαμε καὶ θαυμάσαμε τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς της, ὅπως καὶ τὴν θεάρεστη ἐμμονή της στὰ Πάτρια.

Εἶναι σημαντικὸ νὰ τονισθεῖ ὅτι ὁ Γέροντας Ἰωσήφ ἀνέμενε τὴν ἐποχὴ ἐκείνη μεγάλο κακὸ, κάποιον μεγάλο πόλεμον, τὸν ὁποῖο μάλιστα προσδιόριζε γιὰ τὸ ἔτος 1953, πρᾶγμα βέβαια ποὺ δὲν συνέβη, λόγῳ τῆς παρατηρούμενης ἀποστασίας στὸν κόσμον, ὅπως καὶ στὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ μάλιστα, γιὰ τὴν ἄποψή του αὐτὴ ἔκανε γενικὴ ἐπίκληση τῶν «προφητειῶν τῶν ἁγίων» καὶ μποροῦμε νὰ κατανοήσουμε ὅτι μελετοῦσε γνωστὰ «χρησιμολογικὰ» κείμενα, τὰ ὁποῖα μὲ ὀνόματα Ἁγίων κυκλοφοροῦσαν καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὅπως καὶ ἀργότερα, καὶ βεβαίως ἐπηρέαζαν τὶς συνειδήσεις τῶν ἀπλῶν, ἀκόμη καὶ ἐναρέτων κατὰ τὰ ἄλλα, Μοναχῶν.

Ὁ Γέροντας σὲ ἐπιστολὴ του τῆς 17-4-1951 γράφει τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ περιμένω μεγάλον κακόν. Μόνον ὁ πόλεμος θὰ εἰρηνεύσῃ καὶ θὰ παύσῃ τὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸν περιμένω...».

Σὲ ἄλλην ἐπιστολὴ του τῆς 29-5-1952, ἓνα δηλαδὴ περίπου ἔτος μετὰ τὴν «στροφή» του στὸ Μνημόσυνο τοῦ Πατριάρχου, γράφει σὲ συγγενικὸ του πρόσωπον μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἄς κάμη ὁ Δ. ἀκόμη ἕναν χρόνον ὑπομονήν, νὰ ἰδοῦμε τι θὰ βγῆ εἰς τὸ μέσον. Ἡ Ἐκκλησία ἐγὼ δὲν πιστεύω ὅτι θὰ διορθωθῆ, ἂν δὲν ἀνοίξη ὁ πόλεμος καὶ κάψῃ ὅλην τὴν ἀνθρωπότητα· πάντως θὰ ἀνοίξη ὀγρήγορα...».

Ἄρα λοιπὸν ὁ Γέροντας ἀνέμενε θεία ἐπέμβαση πρὸς «ΔΙΟΡΘΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». Τὸ θέμα δὲν εἶχε κλείσει, ἀλλὰ παρέμενε στὴν συνείδησή του ἀνοικτὸ καὶ ἔχρηζε διορθώσεως ἐκ Θεοῦ, διότι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἦσαν ἱκανοὶ νὰ τὸ ἐπιλύσουν.

Ἡ ὑποχώρησις πρὸς τοὺς Μνημονευτές, δυνάμεθα νὰ ὑποστηρίξουμε βάσιμα, ὅτι δὲν ἦταν ὀριστική, ἐπηρεάσθηκε ἀπὸ διάφορους παράγοντες, καὶ φυσικὰ δὲν ἀποτελεῖ παράδειγμα πρὸς μίμησιν γιὰ εἴσοδο ἢ γιὰ παραμονὴν στὴν κοινωμία τῶν Καινοτόμων φιλαρρετικῶν ἢ καὶ αἰρετικῶν Οἰκουμενιστῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἢ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Γέροντας ἐκοιμήθη ὡς γνωστὸν τὴν ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ ἔτους 1959, κατὰ τὸ Πάτριον βεβαίως Ἡμερολόγιο, χωρὶς ἀκόμη νὰ γνωρίζει κάτι περὶ Οἰκουμενισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ μόνον γιὰ τὸ Ἡμερολόγιο συνέχισε νὰ παραμένει ἐνθερμος ὑποστηρικτῆς τοῦ Πατρῆου ἕως τῆς Κοιμήσεώς του, ἀφοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη ἐγκαταστάθηκε μὲ τὴν Συνοδίαν του στὴν Νέα Σκῆπη (1953) ἀπαγόρευε –κατὰ μαρτυρίαν Κληρικοῦ διατελέσαντος μαθητοῦ του- στοὺς Ἱερεῖς ὑποτακτικούς του νὰ λειτουργήσουν στὸ Κυριακὸ, ἂν ἦταν παρὼν καὶ Νεοημερολογίτης Κληρικός. Οἱ δὲ Ὑποτακτικοὶ του, ὡς γνωστὸν, ἦσαν μεταξὺ τῶν Ἀγιορειτῶν ποὺ μετὰ τὸ 1964 ἀντιπάχθηκαν στὰ ἐξόφθαλμα πλέον Οἰκουμενιστικὰ ἀνοίγματα τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τὸν Ἀθηνάγορα, τὰ ὁποῖα ἀποτέλεσαν τὴν βάση γιὰ τὴν περαιτέρω Οἰκουμενιστικὴ γραμμὴ καὶ πορεία.

Εἶναι γνωστὸ τὸ συμβάν σχετικὰ μὲ τὸν π. Ἐφραὶμ Κατουνακιώτη, ὅταν κάποτε ζήτησε θεία πληροφορία περὶ Οἰκουμενισμοῦ (σύμφωνα μὲ μία πηγὴ κατ' αἴτησιν μάλιστα κάποιου ἐπισκόπου): «Μία δυσωδία μὲ γεύση ξυνή, ἀλμυρή, πικρή... Νά! Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα», ἔλεγε μὲ ἀποτροπιασμὸ ὁ Γέροντας σχετικὰ μὲ τὸν δυσώδη Οἰκουμενισμό!

Καὶ τὸ ἐρώτημα ποῦ προκύπτει εἶναι, πῶς τότε παρέμεινε αὐτὸς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ στὴν κοινωνία μὲ αὐτὴ τὴν δυσώδη κατάστασι;

Ἐπίσης, ὑπάρχει ἡ ἐξῆς μεταγενέστερη μαρτυρία: «Σήμερα τῆς Πεντηκοστῆς τοῦ 1989 [ὁ π. Ἐφραὶμ Κατουνακιώτης] εἶπε, ὅτι τὸν ἐπισκέφθηκε στὸ ὕπνο του ὁ γερο-Ἰωσήφ. Καὶ ἀφοῦ φιλήθηκαν θερμά, ὁ γερο-Ἰωσήφ πολὺ χαρούμενος τοῦ εἶπε: Θέλω νὰ σοῦ παραδώσω ἐκκλησιολογία. Χρόνια εἶχε νὰ τὸν δεῖ τόσο χαρούμενο. Τὸ ἀξιοθαύμαστο στὸ γεγονός αὐτὸ εἶναι ὅτι ὁ Γέροντας δὲν γνώριζε τὴ λέξη ἐκκλησιολογία».

Τὴν ἐποχὴ περίπου ἐκείνην ἦταν ποῦ ὁ Προηγούμενος π. Ἐφραὶμ Φιλοθεΐτης στὴν Ἀμερικὴ ὑπήχθη πνευματικὰ στὴν Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι ἔχουμε τὴν Ἀποστολικὴ Διαδοχὴ καὶ ἤμασταν σὲ κοινωνία, κατόπιν ὅπως εἶπε Θεομητορικῆς προτροπῆς, ἀλλὰ δυστυχῶς μετ' ὀλίγον ἐπανέκαμψε στοὺς Νεοημερολογίτες Οἰκουμενιστές, ἐνδῶσας στὶς πιέσεις τοὺς γιὰ πιθανὴ τιμωρία, ὅπως καὶ πνευματικῶν του τέκνων γιὰ ἐγκατάλειψιν.

Ὑπενθυμίζουμε ὅτι ὁ π. Ἐφραὶμ πρὶν νὰ ἀναλάβει τὴν Ἱερὰ Μονὴ Φιλοθέου ὡς Ἡγούμενος τὸ 1973, δὲν μνημόνευε τὸν Πατριάρχη καὶ μάλιστα γιὰ κάποια ἔτη ὅταν ἐξήρχετο στὸν κόσμον ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος μνημόνευε στὶς ἱεροπραξίες του τὸν τότε Ἀρχιεπίσκοπο τῆς

Ἐκκλησίας μας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος Αὐξέντιο, δεχθεὶς μάλιστα πρὸς τοῦτο κατὰ μία ἐκδοχὴ ἀκόμη καὶ χειροθεσία ἀπὸ αὐτόν. Διακρατοῦσε βεβαίως μία μετριοπαθῆ ἐκκλησιολογικὴ θεώρηση καὶ πρακτικὴ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ ἀνήκει μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ στὴν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ.. Ὅποτε, τί εἶχε συμβεῖ τότε; «Ἐξῆλθε τῆς Ἐκκλησίας» καὶ ἀπεμπόλησε τὶς ἀρχὲς τοῦ Γέροντός του, κατὰ τοὺς Νεο-αγιορεῖτες; Κάθε ἄλλο! Τότε ἦταν ποὺ ἐπανῆλθε στὴν ἀρχικὴ ὁδὸ, ἀπὸ ὅπου εἶχε προηγουμένως ἐκπέσει. Ὅμως, ἡ ἐπίδραση τοῦ θεωρητικοῦ τῶν σκληρῶν Νεοημερολογιτῶν π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου μέσῳ τοῦ ὑποτακτικοῦ τοῦ Γέροντος π. Νικοδήμου, ὅπως ἐν συνεχείᾳ καὶ ἡ προσφορὰ τῆς ἡγουμενίας τῆς Μονῆς Φιλοθέου, ἐπὶ τοῦ νέου Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου Δημητρίου, ὀδήγησαν αὐτόν ἐκ νέου στὴν σφαιερὴ ἀποδοχὴ τῆς κοινῆς μετὰ τοὺς Οἰκουμενιστὰς καὶ Νεοημερολογίτας.

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν, νομίζουμε ὅτι τὰ συμπεράσματα γιὰ τὸν ἀπροκατάληπτο ἀναγνώστη ἐξάγονται ἀπὸ μόνα τους. Ἐμεῖς τονίζουμε μόνον ἐν κατακλείδι, ὅτι ἡ ὀρθὴ καὶ θεάρεστη ὁδὸς εἶναι ἀνάμεσα στὰ ἄκρα ἀφ' ἐνὸς τοῦ κατακρίτου καὶ δυσώδους Οἰκουμενισμοῦ (καὶ τῆς κοινῆς μαζί του), καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ἀκράιου καὶ ἀδιακρίτου Ζηλωτισμοῦ.

Οἱ ἀναφερθέντες Γέροντες αὐτὴν προφανῶς τὴν ὁδὸν προσπάθησαν νὰ βαδίσουν, ἀλλὰ τελικῶς περιέπεσαν σὲ ἀνεπίτρεπτη ὑποχώρηση. Οἱ ὑποτακτικοὶ τους προχώρησαν δυστυχῶς ἐπὶ τὰ χεῖρω στὸ θέμα αὐτό.

Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ὅμως δικαιολογοῦνται, ὥστε νὰ συνεχίζουν τὴν κατάκριτη πορεία τους καὶ μάλιστα νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ὑποδειγματικὴ, ἐπικαλούμενοι τοὺς Γέ-

ροντες καὶ ἐπίσης νὰ στρέφονται ἐνάντια σὲ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι διακρατοῦν μὲ συνέπεια καὶ θυσία αἵματος τὴν ὄντως Ὁρθόδοξη πορεία, Μαρτυρία καὶ Ὁμολογία σὲ μία ἄνευ προηγουμένου Ἀποστασία!

Εἶθε ὅσοι ἔχουν ὦτα ψυχῆς ἀνοικτά, νὰ σπεύσουν σὲ ὀρθοδοξοποίησή τους, πρὶν νὰ εἶναι πολὺ ἀργά!...

† Ἐ.Γ.Κ.

Ἰούνιος 2020

Σημείωση: Τὸ ἀναφερόμενο ἱστορικὸ ὑλικὸ τοῦ κειμένου (παραθέματα ἐπιστολῶν, εἰδήσεις καὶ πληροφορίες) εἶναι ἀπὸ τὸ Ἀρχεῖον τοῦ συγγραφέως αὐτοῦ.

Ἡ Νέα Σκήτη Ἁγίου Ὁρους.

Ὁ π. Στυλιανὸς Μουσᾶς μετὸν Σεβ. Χιλῆς Λεόντιο
καὶ ἄλλους στοὺς ἀρχαίους Φιλίππους (Μάϊος 1962).

Ὁ π. Στυλιανὸς Μουσᾶς μετὸν π. Δημήτριο Σουφτᾶ
καὶ παιδιὰ τοῦ Κατηχητικοῦ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν
Θεσσαλονίκης (μέσα δεκαετίας '70).

ΠΡΩΘΙΕΡΕΥΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΣ ΜΟΥΣΑΣ (1923 - 1979)

Ομακαριστός Πρωθιερεύς π. Στυλιανός Μουσαῖς γεννήθηκε τὸν Ἰούνιο τοῦ 1923 στὸ χωριὸ Ἅγιο Πνεῦμα, πρώην Βεσνῖκο, Σερρών. Καταγόταν ἀπὸ πτωχὴ ἀγροτικὴ οἰκογένεια, ἐνῶ ἀρκετὰ νωρὶς ἔμεινε ὀρφανὸς ἀπὸ πατέρα καὶ μόνος προστάτης τῆς μητέρας καὶ τῶν δύο ἀνηλίκων ἀδελφῶν του. Ἄν καὶ οἱ γραμματικὲς του γνώσεις, λόγῳ τῶν καταστάσεων, δὲν ἦταν ὑψηλὲς (ἦταν ἀπόφοιτος Δημοτικοῦ), ἦταν ὅμως φιλομαθὴς καὶ μελετοῦσε μέχρι τέλους τῆς ζωῆς του τὰ κείμενα τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ 1947 νυμφεύθηκε μὲ τὴν συγχωριανὴ του Εὐαγγελία Γιαλαντζῆ καὶ ἀπέκτησε τέσσερα τέκνα, ἓνα κορίτσι καὶ τρία ἀγόρια.

Στὸ χωριὸ του ὑφίστατο Κοινότητα Γνησίων Ὁρθοδόξων ἀπ' ἀρχῆς τῆς Ἡμερολογιακῆς Καινοτομίας τοῦ 1924, ἐφ' ὅσον μεγάλο μέρος τῶν κατοίκων του παρέμειναν πιστοὶ στὴν ἑορτολογικὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας. Ὑπέστησαν πολλὲς κακώσεις, ἀλλὰ παρέμειναν σταθεροί. Μὲ τὸν καιρὸ, ἀπέκτησαν τὸν σεμνὸ Ἱερὸ Ναὸ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ὁ ὁποῖος ἐγκαινιάσθηκε τὸ ἔτος 1946 ἀπὸ τὸν Ἐπίσκοπο Μεγαρίδος Χριστοφόρο, ἀλλὰ ὑστεροῦντο Ἐφημερίου καὶ ἐξυπηρετοῦντο ἀπὸ διάφορους Κληρικοὺς τοῦ Πατρίου.

Τὸ 1948 οἱ πιστοὶ τῆς Κοινότητος αὐτῆς ἐξέλεξαν ὡς Ἐφημέριό τους τὸν ὑποδειγματικὸ γιὰ τὴν βιοτὴ του ἐνάρετο Στυλιανὸ Μουσαῖ καὶ ἡ ἐκλογή ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος πολὺ τὸν ἐκτιμοῦσε.

Ἔτσι ὁ ὑποψήφιος ἤλθε στὴν πρωτεύουσα καὶ χειροτονήθηκε Διάκονος στὶς 21/12/1948, τῶν Ἁγίων Μαρτύρων Ἰουλιανῆς καὶ Θεμιστοκλέους, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Φιλίππου Πειραιῶς, καὶ Πρεσβύτερος τὴν ἐπομένη, 22/12, τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Ἀναστασίας τῆς Φαρμακολοτρίας, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ὑπαπαντῆς Καλλιπόλεως Πειραιῶς· τὶς δὲ χειροτονίες τέλεσε ὁ Ἐπίσκοπος Μεγαρίδος Χριστοφόρος Χατζῆς.

Τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιάς ὁ νεοχειροτόνητος Ἱερεὺς ἐπέστρεψε στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, στοῦ ὁποῖου τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου ἐφημέρευσε ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη. Παρὰ τὸ νέον τῆς ἡλικίας του, τὸ πνευματικὸ του ἔργο διακρινόταν γιὰ τὴν ὠριμότητα καὶ σοβαρότητά του. Ὁ π. Στυλιανὸς ἦταν καὶ παρέμεινε ἕως τέλους ἄξιος Λειτουργὸς καὶ καλὸς Ποιμένας τῶν προβάτων τῆς Ποίμνης τοῦ Χριστοῦ, σὲ χρόνια δύσκολα. Διότι, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ ἀσχολεῖται καὶ μὲ ἀγροτικὲς ἐργασίες, προκειμένου νὰ καλύψει τὶς οἰκογενειακὲς του ἀνάγκες.

Τὸν Μάρτιο τοῦ 1951, ἐν καιρῷ διωγμοῦ τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων, ἀναγκάσθηκε νὰ κατέλθει σὲ κρύπτη στὸ ὑπόγειο τῆς οἰκίας του, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν σύλληψη καὶ τὸν ἀποσχηματισμὸ του, ἐνῶ ὅταν ὁ διωγμὸς χειροτέρευσε μετέβη στὴν Δράμα, ἀλλὰ καὶ στὸ Ἅγιον Ὄρος, ὅπου παρέμεινε γιὰ μερικὸς μῆνες σὲ Καλύβη στὴν Σκῆτη τῆς Ἁγίας Ἄννης, μέχρι τὸ 1953 ποὺ ἐπέστρεψε.

Τὸ 1954 μπόρεσε νὰ τελέσει τὴν Πανήγυρη τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ χωριό του, μὲ παρουσία πιστῶν καὶ ἐκ τῆς Δράμας, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν Ἐφημέριό τους ἔσπευσαν πρὸς ἐνίσχυσίν τους.

Μετὰ τὸ Πάσχα τοῦ ἐπομένου ἔτους 1955, ὁ σεπτὸς Πρωθιεράρχης Ἅγιος πρώην Φλωρίνης Χρυσόστομος, μετὰ τοῦ τότε Ἀρχιμ. Καλλιοπίου, περιόδευσε τὶς Ἐνορίες τῆς Ἀνα-

τολικῆς Μακεδονίας καὶ τέλεσε τὴν Πανήγυρη τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ Ἅγιο Πνεῦμα Σερρών, πρὸς μεγίστην χαρὰν καὶ εὐλογίαν τοῦ εὐλαβοῦς Ποιμίου (βλ. φωτογραφία).

Τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1955 διορίσθηκε ἀπὸ τὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομο, ὁ ὁποῖος ἐκοιμήθη μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρες, ὡς Ἐφημέριος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, θέση ἀπὸ τὴν ὁποία ὑπηρέτησε τὴν Ἐκκλησία γιὰ 24 σχεδὸν ἔτη, χωρὶς βεβαίως νὰ παύσει νὰ ἐνδιαφέρεται καὶ νὰ ἐπισκέπτεται τὴν γενέτειρά του.

Στὴν μεγάλη καὶ πολυπληθῆ Ἑνορία στὴν συμπρωτεύουσα, ὁ ἀκάματος π. Στυλιανὸς ἀφιερώθηκε πλεόν ἐξ ὀλοκλήρου στὸ ποιμαντικὸ ἔργο, τὸ ὁποῖο εὐλογήθηκε πλούσια ἀπὸ τὸν Ἀρχιποίμενα Κύριό μας. Ὡς καλὸς καὶ συνετὸς Ποιμένας ὑπηρετοῦσε πάντοτε μὲ ζῆλο καὶ θυσιαστικότητα τὸ Ποίμνιο πού τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ θεία Πρόνοια. Διακρίθηκε ὡς ἐπιμελὴς καὶ προσεκτικὸς λειτουργός, ὡς κατασκευτικὸς κήρυκας τοῦ θείου λόγου, ὡς διακριτικὸς Πνευματικὸς πατέρας καὶ σύμβουλος.

Ἐπῆρξε λίαν δραστήριος ἀφοῦ ὄχι μόνον ἐξυπηρετοῦσε μυστηριακὰ τοὺς ἀδελφοὺς σὲ ὀλόκληρη σχεδὸν τὴν περιφέρεια τῆς Βορείου Ἑλλάδος, ἐπισκεπτόμενος Ναοὺς καὶ Κοινότητες, ἀλλὰ πρωτοστάτησε στὴν ἴδρυση Κατηχητικῶν Σχολείων, Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος, ἐκδόσεως τῆς ἐφημερίδος «Χριστιανικὴ Πορεία», ὅπως καὶ τῶν ἐργασιῶν ἀνεγέρσεως τοῦ νέου περιλάμπρου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης. Ἐκτίσε ἐπίσης Ναῖσκο

τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς στὸ χωριό του, ἐπὶ ἀγροκτήματός του ὅπου ἐκπήγασε μὲ τρόπο θαυμαστὸ ὕδωρ, τὸν ὁποῖον ὁμως ἀνατίναξαν μὲ δυναμίτη οἱ Νεοημερολογίτες...

Τὸν π. Στυλιανὸ ἀγαποῦσαν ἰδιαίτερώς ὄχι μόνον οἱ ἐνορίτες του, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν. Τὸν Μάϊο τοῦ 1962 εἶχε τὴν εὐλογία νὰ ὑποδεχθεῖ στὴν Θεσσαλονίκη τὸν μακαριστὸ Ἀρχιεπίσκοπο Χιλῆς καὶ Περοῦ κυρὸ Λεόντιο Φιλίπποβιτς (τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς), ὁ ὁποῖος εἶχε ἔρθει στὴν πατρίδα μας γιὰ νὰ τελέσει χειροτονίες Ἀρχιερέων

ὁμοῦ μετὰ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιερέως Ταλαντίου Ἀκακίου πρὸς σύστασιν τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ τὸν ὁποῖο συνόδευσε σὲ προσκύνημά του στὰ σεβάσματα τῆς πόλης (βλ. φωτογραφία), ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀρχαίους Φιλίππους, ἀκολουθῶντας τὰ χνάρια τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ τῆς Ἁγίας Λυδίας· ὁ δὲ Ἀρχιεπίσκοπος Λεόντιος πάντοτε θυμόταν μὲ ἀγάπη τὸν π. Στυλιανὸ στὶς ἐπιστολές του ποὺ ἔστελνε σὲ διάφορα γνωστὰ πρόσωπα στὴν Ἑλλάδα.

Ὁ π. Στυλιανὸς ἐνδιαφερόταν ἄμεσα γιὰ τὰ θέματα τῆς πορείας τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος μας καὶ συμμετεῖχε σὲ Συνέδρια καὶ Συνάξεις, ὅπου καὶ ἀνέπτυσε τὶς θέσεις του, διακρινόμενες ἐπὶ τὸ πλεῖστον γιὰ τὴν εὐστοχία καὶ ὀρθότητά τους ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ καλοῦ. Συνεδέετο μὲ δεσμοὺς ἐν Χριστῷ ἐκτιμῆσεως καὶ φιλίας μὲ τὸν μακαριστὸ Ἐπίσκοπο Μαγνησίας Χρυσόστομο Νασλίμη, μετὰ τοῦ ὁποῖου βρισκόταν

σὲ συνεργασία καὶ ἐπικοινωνία, ὅπως καὶ σύμπνοια ἐπὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων. Συμμετεῖχε σὲ Ἐγκαίνια Ναῶν ποὺ τέλεσε ὁ ἀείμνηστος Ἀρχιερεὺς στὴν Ἀν. Μακεδονία, ὅπως καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ Χορτοκοπίου Ἐλευθερουπόλεως Παγγαίου (βλ. φωτογραφία), τὴν ὁποίαν συχνὰ ἐπισκεπτόταν καὶ βοηθοῦσε. Τιμήθηκε μὲ τὰ ὄφρικια τοῦ Οἰκονόμου καὶ Πρωθιερέως.

Ἐτρεφε μεγάλη εὐλάβεια στὸν πρόμαχο τῆς Ὁρθοδοξίας Ἅγιο Μᾶρκο Ἐφέσου τὸν Εὐγενικό, γι' αὐτὸ καὶ ἐπιμελήθηκε τὴν ἔκδοση Φυλλάδος μὲ τὴν ἐόρτια ἱερὰ Ἀκολουθία του καὶ τὸν Βίο καὶ τὰ ὑπὲρ Πίστεως παλαιίσματά του.

Ἀντιμετώπισε μὲ θλίψη δυσκολίες ἀπὸ τὴν κακοδιαχείριση, ἢ ὁποία εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐπικρατεῖ ἀπὸ τὴν ἡγεσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας στὸ κέντρο ἤδη ἀπὸ τὰ μέσα τῆς δεκαετίας τοῦ '60 καὶ πονοῦσε γιὰ τὴν περαιτέρω μὴ καλὴ πορεία τῶν πραγμάτων στὴν κατοπινὴ περίοδο, ποὺ εἶχαν ἀρνητικὸ ἀντίκτυπο ἀκόμη καὶ στὴν Θεσσαλονίκη. Γι' αὐτὸ καὶ ἦταν πιστὸς καὶ πολῦτιμος συνεργὸς καὶ βοηθὸς τοῦ τότε Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση), κατὰ τὴν δεκαετία τοῦ '70, τὸν ὁποῖον περιέβαλλε μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀφοσιώσεως (βλ. φωτογραφία).

Ὁ π. Στυλιανὸς παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχε ἀποκτήσει καρδιολογικὰ προβλήματα ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμη τῶν διωγμῶν, δὲν ἔπαυε νὰ ἴσταται ἀκλόνητος στὴν θέση τοῦ καθήκοντος.

Τὸ ἑσπέρας τῆς 5ης Ἰανουαρίου 1979 π.ῆ., μετὰ τὸ πέρας τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν οἰκιῶν τῶν πιστῶν, αἰσθάνθηκε ἀδιαθεσία καὶ τὴν ἐπομένη, Ἑορτὴ τῶν ἁγίων Θεοφανείων, παρέδωσε στὸν Κύριο τὴν ψυχὴ του σὲ ἡλικία μόλις 56 ἐτῶν. Ἡ Ἐξόδιος Ἀκολουθία του ἐψάλη τὴν 7/1/1979 καὶ ἐτάφη στὴν Θεσσαλονίκη.

Τὴν εὐχὴ του νὰ ἔχουμε!

ΚΥΡΙΕΣ ΠΗΓΕΣ:

- Ἐφημερίδα «ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ», περ. Β', ἀρ. 27, Ἰαν. 1979.
- Περιοδικὸ «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ», τόμ. ΙΒ'-1996, σελ. 83-93.

• *Εὐχαριστοῦμε ἰδιαίτερος τὴν θυγατέρα τοῦ ἀειμνήστου π. Στυλιανοῦ, κα Πασχαλίτσα Ἰωάννου, γιὰ τὴν ἀποστολὴ ὑλικοῦ, σχετικοῦ μὲ τὸν μακαριστὸ Ἱερέα πατέρα της.*

Σύλλογος Γνησίων Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης Περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν διωγμῶ

Μόλον ὅτι τετραετία καὶ πλέον παρήλθε, ἀφ' ὅτου βιαίως ἐπεβλήθη ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἀνατροπέων τῶν ἐθνικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ἡμῶν, τὸ ξένον πολέμιον πρὸς τὴν συνείδησιν τοῦ Ἑλληνος Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ Παπικὸν Ἡμερολόγιον, ἐν τῷ βίῳ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ἐν τούτοις οὐ μόνον μετὰ περιφρονήσεως πάντοτε ἀπέβλεψαν πρὸς τὴν ἀντορθόδοξον καὶ ἀνθεθνικὴν ἐκκλησιαστικὴν καινοτομίαν, ὅσοι αἰσθάνονται τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν τόσον ἀπέναντι τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος καὶ τῆς θέσεως ταύτης ἐν τῇ Ὁρθοδόξῃ Ἀνατολικῇ τοῦ Χριστοῦ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ λογαριάσωσιν οὔτε τὰς διώξεις, οὔδὲ τὰς πιέσεις πολλάκις τῶν κρατούντων, μετὰ χαρᾶς ἔσπευδον νὰ ἐπιτελέσωσι τὸ θρησκευτικὸν αὐτῶν καθῆκον τὸ ὅποῖον ἐξ ἴσου εἶναι καὶ ἐθνικόν.

Οὕτω πως ἡ ὑγιῆς αὕτη μερὶς τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ἡσθάνθη ὑποχρεώσιν της, νὰ πανηγυρίσῃ ἐνταῦθα προχθὲς Κυριακὴν, 15/28-8-1927, τὴν Μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, τῆς ὑπερμάχου Στρατηγοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, τῆς Σώτειρας τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν Πατρίδος ἐν ταῖς δειναῖς περιστάσεσι τῆς Μητρὸς πάντων τῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν. Ἀλλὰ ὁ ἑορτασμὸς δὲν περιωρίσθη μόνον ἐν Θεσσαλονίκῃ, ἔνθα κατὰ χιλιάδας ἄνθρωποι Ὁρθρου βαθέως προσήρχοντο εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Συλλόγου Ἁγίαν Ἐλεοῦσαν, Καπετὰν Πατρίκη 22, τῆς ὁποίας ὁ τε περί-

βολος καὶ αἱ πέριξ ὁδοὶ ὑπερπληρώθησαν, ἀλλὰ καὶ ἀνά πᾶσαν Μακεδονίαν, Θράκην καὶ Παλαιάν Ἑλλάδα καὶ Νήσους, ὅπου ὑφίστανται ὀργανώσεις ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων ἀδελφῶν.

Καὶ ὅπου δέ, δὲν ὑπῆρχον Ἱερεῖς ἔχοντες τὸ σθένος ὡς λειτουργοὶ τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας νὰ ἱεροπράξωσι κατὰ τὰς παραδόσεις τῶν ἁγίων ἡμῶν Πατέρων καὶ ἀοιδίμων εὐσεβῶν ἡμῶν Προγόνων καὶ ὄχι ἀλὰ Φράγκα τῆς Παπιζούσης καὶ Προτεσταντικῆς Εὐρώπης, ἐκεῖ οἱ Ὁρθόδοξοι εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἐώρτασαν τὴν μεγάλην αὐτὴν πανήγυριν τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῆς ἀργίας καὶ τῆς καταλύσεως τῆς νηστείας, τὴν ὁποίαν μέχρι καὶ τῆς ἐορτῆς διετήρουν συμφώνως πρὸς τὰ πατροπαράδοτα. Εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἐκτὸς τῆς πλειονότητος τῶν Ὁρθοδόξων Πατριαρχείων καὶ τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, αἵτινες διατηροῦσι μέχρι σήμερον τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, ἅπασαι αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ τοῦ Ἁγίου Ὁρους πλὴν μᾶς, ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι Ἱεραὶ μεγάλαι Μοναί, Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν, μετὰ μεγάλης ἐπίσης κατανύξεως ἐώρτασαν τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Ἔως πότε λοιπὸν οἱ Κυβερνῶντες θὰ ἀδιαφορῶσιν ἀπέναντι τοῦ ἀληθοῦς θρησκευτικοῦ φρονήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, ὁ ὁποῖος ἀξιοῖ ν' ἀποδοθῆ εἰς αὐτὸν ἡ ἀφαιρεθεῖσα θρησκευτικὴ ἐλευθερία διὰ τῆς ἐπαναστάσεως, ὥστε νὰ ἐορτάζη ὡς ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἀνέκαθεν παρέλαβε παρὰ τῶν Θεοφόρων Ἁγίων Ἄνδρῶν;

Ἔως πότε οἱ Σεβασμιώτατοι Ἱεράρχαι καὶ ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Γεννάδιος θὰ ἀνέχεται νὰ κατατυραννῶσιν καὶ ἐκβιάσωσιν τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Ὁρθοδόξου Ἑλληνισμοῦ;

Ἔως πότε οἱ μὲν θὰ ὑπακούωσι τυφλῶς εἰς τὴν ἀντικανονικὴν πρᾶξιν τοῦ Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου Παπαδοπούλου ἐπιβάτου τοῦ θρόνου, οἱ δὲ τυφλῶς

θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὴν κατὰ τὰς ἀντορθοδόξους ἐμπνεύσεις τοῦ ἀντικανονικῶς τότε Μελετίου Μεταξάκη καὶ τοῦ ὀργάνου του Χρυσοστόμου Ἀθηνῶν, ἐξαπολυθεῖσαν ἐγκύκλιον ὑπὸ τοῦ ἐκδικήσαντος Πατριάρχου Γρηγορίου πρὸς ἀναστάτωσιν τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας καὶ ζημίαν ἀνυπολόγιστον τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας; Ἀπλῶς φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ κ. Γενικοῦ Διοικητοῦ Θεσσαλονίκης τοῦ ὁποίου ἐπικαλούμεθα τὸν πατριωτισμὸν, ὅτι ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία καὶ Ρωσικὴ τοιαύτη τὴν αὐτὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐδέχθησαν χιλιάδας προσκυνητῶν ἡμετέρων Ἑλλήνων Ὁρθοδόξων πολιτῶν, διότι κατὰ τὰς ὑποδείξεις τοῦ Παναγιωτάτου Γενναδίου ἐσφραγίσθη ἡ ἑτέρα ἰδιόκτητος Ἐκκλησία τοῦ Συλλόγου «Τρεῖς Ἱεράρχαι» καὶ τῆς ὁποίας συνιστῶμεν τὴν ἄμεσον ἀποσφράγισιν διὰ τοὺς εὐνοήτους ἐθνικοὺς λόγους.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Γενναδίου ἀπέναντι τῆς εὐσεβοῦς ταύτης μερίδος τῆς καὶ ἐθνικῶς ἐργαζομένης, εἶναι ἀντεθνικὴ καὶ ἀναξία εἰς Ὁρθόδοξον Ἑλληνα Ἱεράρχην. «Τοῖς φρονίμοις ὀλίγα».

Ἀρκοῦμεθα εἰς αὐτὰ καθ' ὅτι ἀρκετὸς παρηλθεν ὁ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον ὀρθόδοξοι Ἱεράρχαι διὰ τῆς ἀνοχῆς των καὶ τῆς διώξεως τῶν ἐμμενόντων εἰς τὰς Πατρίους παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεδείχθησαν ὄχι μόνον ποιμένες τοῦ εὐσεβοῦς Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, φρουροὶ τῆς παρακαταθήκης τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὁδηγοὶ εἰς λιμένας σωτηρίας, ἀλλὰ ὅλως ἐναντίον οἱ πολέμιοι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ λοιπά. Ἄλλ' ἄρα γε ἕως πότε θὰ ἀνέχεται ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Λαὸς ὅστις γνωρίζει νὰ προστατεύῃ τὴν Θρησκείαν του καὶ τὸ Ἔθνος, νὰ διαβουκολεῖται ἐπ' ἄπειρον;

Καὶ αὐτὸς ὁ κατώτερος κλῆρος, οἱ Ἱερεῖς διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῶν εὐσεβῶν Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἔδωκαν τὸν ὄρκον τῆς χειροτονίας των συμφώνως μὲ τὰς ἱεράς Παρα-

δόσεις τῶν Πατέρων καὶ δέχονται τὰς καινοτομίας ταύτας γενόμενοι μίσθαρνα ὄργανα τῶν καινοτομιστῶν Ἱεραρχῶν; Ἡμεῖς διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν δημοσιεύσεως ἀποτεινόμεθα καὶ εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὸ ὁποῖον ἴσως δὲν ἠθέλησαν οἱ κατὰ τόπους Ἱεράρχαι νὰ διαφωτίσωσι πλήρως περὶ τοῦ σταθεροῦ φρονήματος τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ πρὸς τὸ Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, διὰ νὰ προλάβῃ αὐτὸ τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ εὐσεβοῦς ὀρθοδόξου Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, κατὰ τῶν καταπιεζόντων τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν Ἀρχιερέων. Ἀναφερόμεθα δὲ καὶ εἰς τὸν Γενικὸν Διοικητὴν καὶ δι' αὐτοῦ εἰς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν, ἵνα καλέσῃ παρ' ἑαυτῷ τοὺς ἐν τῇ Μακεδονίᾳ Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχας ὡς καὶ τῶν Παραμεθορίων, πληροφορηθῆ παρ' αὐτῶν τὴν ὑγειᾶ συνείδησιν αὐτῶν καὶ συσκεφθῆ περὶ τοῦ σοβαρωτάτου τούτου ζητήματος ἀπὸ Ἐθνικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς ἀπόψεως. Ὁ εὐσεβὴς Ἑλληνικὸς Ὁρθόδοξος Λαὸς διὰ τῆς στάσεως αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν Πατρίων Παραδόσεων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν δείκνυται ἄξιός τῶν Προγόνων αὐτοῦ καὶ τοῦ τιμίου ὀνόματος τοῦ Ἑλληνος καὶ Ὁρθοδόξου, τὸ ὁποῖον φέρει καὶ οὐδέποτε θὰ δεχθῆ τὰς καινοτομίας ταύτας καὶ νὰ περιυβρίζηται τὸ ἀθάνατον καὶ ἰδεῶδες Ἑλληνικὸν ἡμῶν Ἔθνος, τὸ ὁποῖον ἐστηρίχθη διὰ τῆς θρησκείας τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς, ἥτις ἐστηρίχθη διὰ μαρτυρικῶν αἱμάτων καὶ ἐδοξάσθη.

Πάντα ταῦτα ὡς Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες
Πρόεδρος καὶ Προϊστάμενος
B.N. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ
Γεν. Γραμματεὺς
Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

(Ἐφημερ. «ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ», 31-8-1927)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Συλλόγου Γνησίων Ὁρθοδόξων Θεσσαλονίκης Περὶ τῆς ἐξορίας Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων

Φέρομεν εἰς γνῶσιν πρὸς πάντα τὸν εὐσεβῆ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν Λαὸν ὅτι κατόπιν τόσων διαμαρτυριῶν ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου τῶν Ὁρθοδόξων, εἴτε τὰς Διοικητικὰς ἀρχὰς καὶ ἀρμόδια Ὑπουργεῖα καὶ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον διὰ τοὺς δέκα ἑννέα ἐξορισθέντας Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὅρους, διὰ τὴν μὴ μνημόνευσιν τοῦ Πατριάρχου Βασιλείου, ὃν θεωροῦσιν ὡς καινοτομιστὴν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μὴ ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ τοὺς ἐξορίσουν τόσον ἢ ἱερὰ Σύναξις Ἁγίου Ὅρους καὶ Πολιτικὸς Διοικητής, ὅσον καὶ Διοικητής Θεσσαλονίκης δεχθῆς τὴν ἀπόφασιν, καὶ νὰ παραμείνωσι μέχρι σήμερον εἰς τὸν Σύλλογον χωρὶς οὐδεμίαν μέριμναν ἐκ μέρους τοῦ Κράτους καὶ αὐτοῦ τοῦ Γεν. Διοικητοῦ κ. Καλεύρα περὶ τῆς διατροφῆς των, ἀλλὰ καὶ ἐκ φιλανθρωπίας ὡς Ἕλληνες Χριστιανοὶ νὰ σκεφθῶσι τούτους, ἀλλὰ γνωστὸν τοῖς πᾶσιν ὁ σκοπὸς των, ἀφῆκαν αὐτοὺς ἐπὶ τρεῖς μῆνας ἵνα εὕρωσι τὸν ἐξ ἀσιτίας θάνατον ἐντὸς ἐνὸς πανδοχείου; Εὐρεθέντες δὲ εἰς ἀπόγνωσιν ἠναγκάσθησαν νὰ κοινοποιήσουν πρὸς τὸν Γεν. Διοικητὴν κ. Καλεύραν διὰ κλητῆρος τὴν κάτωθι διαμαρτυρίαν, πρὸς γνῶσιν πάντων τῶν εὐσεβῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν πῶς καταπιέζονται ἐκεῖνοι οἱ Χριστιανοὶ οἵτινες ἐμμένουσι πιστοὶ εἰς τὰς ἱερὰς Παραδόσεις τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ πῶς ἐφαρμόζεται τὸ δίκαιον καὶ νόμιμον εἰς ἕκαστον Ἑλληνα πολίτην.

«Διαμαρτυρία 1) Καλλινίκου, 2) Στεφάνου, 3) Χριστοφόρου, 4) Σπυρίδωνος, 5) Παΐσιου, 6) Γρηγορίου, 7) Ἀντωνίου, 8) Βασιλείου, 9) Ἰσαάκ, 10) Ἀρσενίου, 11) Ἰωακείμ, 12) Νικολάου, 13) Ἀνανίου, 14) Σάββα, 15) Εὐδοκίμου, 16) Παναρέτου, 17) Νεοφύτου, 18) Θεοδοσίου, 19) Ἰωαννικίου, τῶν μὲν δύο πρῶτων Ἱερομονάχων τῶν δὲ λοιπῶν Μοναχῶν, κατοί-

κων Ἁγίου Ὁρους Σκητῶν Βατοπεδίου καὶ Κουτλουμουσίου καὶ διαμενόντων ἐν Θεσ/νίκη (ὁδὸς Ἀθηνῶν 38),

Πρὸς τὸν κ. Γεν. Διοικητὴν Μακεδονίας Ἀ. Καλεύραν, κάτοικον ὡς ἐκ τῆς ὑπηρεσίας του Θεσ/νίκης, ἐνώπιον παντὸς ἀρμοδίου Δικαστηρίου.

Ἡ Ἱερὰ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους δι' ἐγγράφου αὐτῆς μᾶς ἐξώρισεν ἀπὸ τὰς Σκήτας ἡμῶν ἔνεκα ἀρνήσεώς μας νὰ μνημονεύωμεν εἰς τὰς Ἱεροτελεστίας τοῦ ὀνόματος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βασιλείου, ὃν θεωροῦμεν παραβάτην τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς Τοπικῆς ἐν Κων/πόλει Συνόδου τῶν τεσσάρων Πατριαρχείων καὶ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ Ἱερεμίου τοῦ δευτέρου καὶ ἐν ἔτει 1583 καὶ 1593, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεκρούσθη ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου ἐν ταῖς Ἱεροτελεστείαις καὶ ἀνεθεματίσθησαν οἱ παραδεχόμενοι αὐτό.

Ἡ Ἱερὰ Σύναξις τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὸ περὶ ἀπελάσεως ἔγγραφον αὐτῆς διεβίβασεν εἰς τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἥτις καὶ ἐνήργησε τὴν ἀπέλασιν ἀποστείλασα ἡμᾶς εἰς Θεσ/νικὴν στερουμένους παντὸς ἐφοδίου πρὸς συντήρησίν μας. Ἡ Ἱερὰ Σύναξις καὶ ἡ Πολιτικὴ Διοίκησις ἐστήριξαν τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς:

1) Εἰς τὸν Ἱερὸν Κανόνα Η' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ 2) εἰς τὴν Διάταξιν Ἀρμενοπούλου Βιβλ. Ε' τίτλος Δ' ἀριθμὸς 7 καὶ 3) εἰς τὸ ἄρθρον 184 τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Οὐδεμία ὁμως τῶν διατάξεων τούτων δύναται νὰ στηρίξη τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως καὶ διὰ τοὺς ἐξῆς λόγους:

1) Ὁ Κανὼν Η' ἔχει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Οἱ Κληρικοὶ τῶν πτωχείων καὶ μοναστηρίων καὶ μαρτυρίων, ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν ἐν ἐκάστη πόλει Ἐπισκόπων, κατὰ τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων παράδοσιν διαμενέτωσαν καὶ μὴ κατὰ αὐθάδειαν ἀφηνιάτωσαν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου. Οἱ δὲ τολμῶντες

ἀνατρέπειν τὴν τοιαύτην διατύπωσιν, καθ' οἷον δήποτε τρόπον, καὶ μὴ ὑποταττόμενοι τῷ ἰδίῳ Ἐπισκόπῳ, εἰ μὲν εἶεν Κληρικοί, τοῖς τῶν Κανόνων ὑποκεῖσθωσαν ἐπιτιμί-οις, εἰ δὲ μονάζοντες ἢ λαϊκοί, ἔστωσαν ἀκοινωνήτοι». Ἡ ἄρνησις ἐκ μέρους τῶν Ἱερομονάχων (οὐχὶ καὶ τῶν Μοναχῶν) δύναται νὰ εἶνε κανονικὴ παράβασις ἐπισύρουσα κανονικὴν ἐκκλησιαστικὴν ποινὴν, ἀλλ' οὐδαμῶς δύναται νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως περὶ ἐξορίας ἀντικειμένης εἰς θεμελιώδεις Ἱεροὺς Κανόνας περὶ ἐγκαταβιώσεως τῶν Μοναχῶν ἐν ταῖς Μοναῖς αὐτῶν, ἢ παράβασις τῶν ὁποίων συνεπάγεται ποινικὰς καὶ πολιτικὰς εὐθύνας τῶν ἀποτελούντων τὴν Ἱερὰν Σύναξιν.

Ἡ Διάταξις τοῦ Ἀρμενοπούλου ἔχει ἐπὶ λέξει τὰ ἐξῆς: «Ὁ ἀπὸ μοναστηρίου μετοικῶν εἰς μοναστήριον ἄλλο, ἐκπίπτει τῶν ἰδίων πραγμάτων, μηδὲν προσδεχθεὶς». Ἀσυγχώρητος ἀμάθεια μόνον δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως ἐπίκλησιν τῆς διατάξεως ταύτης πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἐξορίας. Διότι ὡς ἐξορισθέντες δὲν μετοικήσαμεν ἀπὸ τὰς ἰδίας ἡμῶν Σκήτας εἰς ἄλλας ἢ εἰς Μοναστήρια, ἀλλ' ἐδιώχθημεν καὶ ἐρρίφθημεν εἰς τοὺς δρόμους, στερηθέντες καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσίου ἄρτου, ὑπὸ τῶν δῆθεν ἀδελφῶν ἡμῶν ἐν Κυρίῳ μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως.

Ὁ δὲ Καταστατικὸς Χάρτης τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως τῆς 16 Σ/μβρίου 1926, τὸ δὲ 184 ἄρθρον ἐνθα στηρίζεται ἡ Ἱερὰ Σύναξις καὶ ἡ πολιτικὴ ἀρχή, εὐνόητον εἶνε ὅτι συνετάχθη οὐχὶ ἐναντίον τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Ὁρει ἐγκαταβιούντων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, [ἀλλὰ ἐναντίον τῶν] διαφόρων ἀντιχριστιανικῶν προπαγανδῶν καὶ ἰδίως [τῶν] κομμουνιστῶν.

Οὐδεὶς δύναται προσηλυτισμὸς ἢ προπαγανδισμὸς [νὰ γίνῃ] ἐκ μέρους τῶν ἐγκαταβιούντων ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Μοναχῶν περὶ ἠθικῆς, θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικιστικῆς

ἐνεργείας. Οὐδὲ εἶνε προσηλυτισμὸς παρ' ἡμῶν τοῦ νὰ μὴ μνημονεύωμεν ἐν ταῖς ἱεροτελεστείαις τὸ ὄνομα τοῦ Πατριάρχου καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ πολιτικὴ διοίκησις Ἁγίου Ὁρους καὶ Θεσσαλονίκης δὲν ὄφειλον νὰ μὴ ἐκτελέσωσι τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως, γιννῶσκουσα ὅτι κατὰ τὴν ἑλληνικὴν νομοθεσίαν πολιτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀπέλασις τῶν Ἑλλήνων πολιτῶν ἐκ τῆς κατοικίας των εἰ μὴ μόνον ἐν ὀρισμέναις ὑπὸ τοῦ Ποινικοῦ νόμου περιπτώσεσιν, εἰς τὰς ὁποίας δὲν ὑπάγεται ἡ ρηθεῖσα κανονικὴ ἀπέιθεια ἡμῶν ὡς ἐξορισθέντες. Οὐδὲ ὑπάγεται ἡ περὶ ἐξορίας αὕτη ἀπόφασις τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως εἰς τὰς δικαστικὰς ἀποφάσεις, τὰς ὁποίας δικαιοῦται νὰ ἐκδίδῃ αὕτη κατὰ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην καὶ νὰ ὑποβάλλῃ πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὴν Διοίκησιν.

Διὰ ταῦτα, ἐπιφυλασσόμενοι παντὸς δικαιώματός μας, διαμαρτυρῶμεθα ἐναντίον τῆς Γεν. Διοικήσεως Θεσ/νίκης ὡς καὶ προσωπικῶς ἐναντίον ὑμῶν ὡς Γενικοῦ Διοικητοῦ, καθιστῶντες καὶ ὑμᾶς ἀτομικῶς ὑπεύθυνον, καθ' ὅσον ὄφειλατε νὰ ἐκτελέσητε τὴν παραγγελίαν τοῦ Ὑπουργοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ νὰ μᾶς στείλετε εἰς Ἅγιον Ὁρος εἰς τὰς Σκήτας μας, ἀφοῦ ἡ Ἱερὰ Σύναξις δὲν στέλλει τὴν διατροφήν μας. Καθιστῶντες συνάμα ὑμᾶς ὑπευθύνους διὰ πᾶσαν ζημίαν ἣν ὑφιστάμεθα ἐμποδιζόμενοι νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς Ἅγιον Ὁρος εἰς τὰς ἰδιοκτησίας μας, τὰς ὁποίας ἐκ δικαιώματος εἴμεθα κύριοι καὶ κάτοχοι, ὡς καὶ πᾶσαν ζημίαν μας ἣν ὑπέστημεν ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐξωρίσθημεν καὶ οὔτε εἶνε δυνατὸν νὰ ἐγκλεισθῶμεν εἰς ἄλλα ξένα Μοναστήρια τῆς Παλαιᾶς καὶ Νέας Ἑλλάδος ἄνευ τῆς ἐξασφαλίσεώς μας ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Συνάξεως διὰ τὴν διατροφήν μας μέχρι τῆς νομίμου ἐπανόδου μας διασκορπιζόμενοι τῆδε κακεῖσε καὶ ἥτις ἐξορία μας εἶνε ἐντελῶς ἄδικος καὶ παράνομος. Ἀρμόδιος δικαστικὸς κλητὴρ ἐπι-

δότη νομίμως τὴν παροῦσαν, ἀντιγράφων ταύτην ἐν τῷ ἀποδεικτικῷ.

Οἱ διαμαρτυρόμενοι καὶ ὡς ἀντιπρόσωποι τῶν ὑπολοίπων δέκα πέντε Ἱερομονάχων καὶ Μοναχῶν, Χριστοφόρος, Γρηγόριος, Ἀθανάσιος, Ἰσαάκ».

Πάντα ταῦτα ἐκ θρησκευτικοῦ καθήκοντος καὶ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐλλήνων πολιτῶν διὰ τὴν ὅλως ἄδικον καὶ παράνομον καταδίωξιν τῶν ἐν λόγῳ ἐξορισθέντων Παλαιοημερολογιτῶν.

Ο Πρόεδρος
Β.Ν. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ
Ο Γεν. Γραμματεὺς
Γ. ΠΑΠΑΜΑΝΩΛΗΣ

(Ἐφημερ. «ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ», 2-9-1927)

ΑΡΘΡΑ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ

Η ΕΠΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΥ¹ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ κ. Δ. ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΥ

Ὁ Βουλευτὴς Λακωνίας κ. Δημήτριος Α. Πετρακάκος, ὁ κρατερὸς τοῦ παλαιοῦ καὶ πατροπαραδότου ἡμερολογίου ὑπέρμαχος², ὑπέβαλεν εἰς τὴν Βουλὴν ἐπερώτησιν, ἀξιῶν τὴν εἰς τὰ πατρῶα ἐπάνοδον. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐπερωτήσεώς του παρεκαλέσαμεν τὸν διαπρεπὴν κανονολόγον, ὅπως γράψῃ εἰς τὴν «Ἑλληνικὴν» ὅσα κρίνει σκόπιμα πρὸς διαφώτισιν τοῦ φλέγοντος τούτου ζητήματος, ἠτύχησαμεν δὲ νὰ τύχωμεν τῆς ἀκολούθου ἐρεῦνης, ἐν ἧ καὶ ἐξ ἄλλης πλευρᾶς -μὴ ἐρευνηθείσης μέχρι τοῦδε- ἀποφαίνεται γνώμην ὁ Βουλευτὴς Λακωνίας:

Μετὰ τετραετῇ ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Κανόνων πάλιν χαίρω μεγάλως διότι ἤλθε Βουλὴ καὶ ἡ Βουλὴ αὐτὴ θὰ ἀκούσῃ, θὰ κρίνῃ καὶ θὰ ἀποφανθῇ ἂν ἐγὼ ἔχω δίκαιον, ἀγωνιζόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλλξεων τῆς ἀληθοῦς Πίστεως ὑπὲρ τῶν τιμίων παραδόσεων τοῦ Ἑλληνικοῦ Γένους τῶν Ὁρθοδόξων, ἢ ἂν πλανῶμαι.

1. Ἐφημερ. ΕΛΛΗΝΙΚΗ (13, 14 καὶ 16 Δεκεμβρίου 1926). Τὸ σὲ τρεῖς συνέχειες ἐκτενὲς αὐτὸ ἄρθρο, σύμφωνα μὲ τὴν μαρτυρία τοῦ Γέροντος Φιλοθέου Ζερβάκου, κατετάραξε τοὺς Καινοτόμους.

2. Βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος», τεύχος 2 [Ἀνοξίς/Καλοκαίρι 2015], σελ. 23.

Ἐκ τῆς συνεχοῦς ἀρθρογραφίας μου εἶνε γνωστὰ πλεῖστα σημεῖα ἐν τῷ ζητήματι τῆς ἀποτολμηθείσης ἄρσεως τῆς διαφορᾶς μεταξύ τοῦ νέου πολιτικοῦ καὶ τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου.

I

Ἄς ἀρχίσωμεν ἤδη ἐξ ἄλλης πλευρᾶς: Αἱ ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας εἶνε **ὑποχρεωτικά** διὰ τοὺς πιστοὺς;

Κατὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν Ἐθνῶν:

«Ἄλλα καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω· ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω· εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Πρὸς Γαλάτας α' 8-9).

Δὲν εἶνε λοιπὸν ἀπαξάπασαι μιᾶς Ἐκκλησίας αἱ ἀποφάσεις ὑποχρεωτικά διὰ τοὺς πιστοὺς, ἀλλ' ἐκεῖναι μόναι ὅσαι εἶνε πιστὴ καὶ ἀληθὴς ἀπόρροια τῆς γνησίας διδασκαλίας τοῦ Κυρίου. Ἴνα καταστῆ τοῦτο σαφέστερον ἄς ἐρευνήσωμεν ποίαν τάχα ἔκτασιν ἔχει ἢ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν εὐπειθία καὶ ὑπακοὴ αὐτῶν τούτων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ὀργάνων, τὰ ὅποια βεβαίως πολλῶ ἀυστηρότερον ἡμῶν τῶν λαϊκῶν δέον νὰ κύπτωσι πρὸ τῶν ἐπιταγῶν τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῶν τριῶν τῆς μοναχικῆς ὁμολογίας στοιχείων οὐσιῶδες ἀναμφιβόλως ἀποτελεῖ συστατικὸν **ἢ ὑπακοή** (συμπληρουμένη διὰ τῆς παρθενίας καὶ τῆς ἀκτημοσύνης). Ὁ κατ' ἀλήθειαν ἐπὶ τοῦ μοναχικοῦ βίου φιλοσοφήσας καὶ τοῦτον ὡς ἄριστα ὀργανώσας, τῆς μοναχικῆς δ' ἀκριβῶς ὁμολογίας ὁ κύριος γεννήτωρ, ὑπῆρξεν, ὡς γνωστόν, ὁ Μέγας Βασιλείος.

«Μέχρι πόσου ὑπακούειν δεῖ ἐν τῷ κανόνι τῆς πρὸς Θεὸν εὐαρεστήσεως;», ἐρωτᾷ ἐν τῷ 116 κατ' ἐπιτομῆν Κανόνι³

3. Κατ' ἀκρίβειαν δὲν πρόκειται γὰρ Κανόνες, ἀλλὰ γὰρ Ὅρους (εἶναι ἀπὸ τὸ σὲ μορφὴ ἐρωταποκρίσεων ἔργο τοῦ Μεγάλου Βασιλείου μετὰ τίτλο «Ὅροι κατ' ἐπιτομῆν»).

αὐτοῦ: «Ὁ Απόστολος ἔδειξε, προθεῖς ἡμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ὑπακοήν, ὃς ἐγένετο ὑπήκοος **μέχρι θανάτου**, θανάτου δὲ σταυροῦ».

Καὶ ἐν Κανόνι 206: «...Κατορθοῦται δὲ τῇ ἐπὶ τὸν Θεὸν πεποιθήσει... Βοηθεῖ δὲ τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει καὶ ἡ περὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου διάπυρος σπουδὴ καὶ ἀκόρεστος ἐπιθυμία, ὑφ' ἧς ὁ κρατηθεὶς οὐδὲ σχολὴν ἄγει μετεωρισθῆναι περὶ τὰς τοῦ σώματος χρείας».

Ὁ μοναχὸς λοιπὸν ὀφείλει ὑπακοήν τυφλὴν, **μέχρι θανάτου**. Ἀλλὰ καὶ ὁ προϋστάμενος, ὡς ἄνθρωπος φύσει ἀτελής, δυνατὸν νὰ πλανηθῇ. Ἐντεῦθεν ἡ περαιτέρω ἐρώτησις: «Ἐπειδὴ δὲ συμβαίνει εἰς τινα καὶ αὐτὸν ὀλισθαίνει τὸν πρεσβύτερον, εἰ δέοι αὐτὸν ἐλέγχεσθαι, καὶ πῶς, καὶ παρὰ τίνων, διδαχθῆναι δεόμεθα;» (Καν. 103). Πρὸς τὴν ὁποίαν ὁ φιλόσοφος Ἰεράρχης ἀπαντᾷ: «Ὡσπερ δὲ ὁ προεστὼς ὑπεύθυνός ἐστιν ὀδηγεῖν εἰς πάντα τὴν ἀδελφότητα, οὕτω πάλιν καὶ τοῖς λοιποῖς ἐπιβάλλει, ἂν ποτε ὑποπτειθῶσι τι περὶ τὸν προεστῶτα πλημμέλημα, ὑπομνησκεῖν αὐτόν. Ὡστε δὲ μὴ λυθῆναι τὴν εὐταξίαν, τοῖς προέχουσι τὴν τε ἡλικίαν καὶ τὴν σύνεσιν ἐπιτρέπειν χρῆ τὴν ὑπόμνησιν...» (Κανὼν 27 κατὰ πλάτος⁴).

Οὕτω φθάνομεν εἰς τὸ συνολικὸν ἐρώτημα τοῦ 303 Κανόνος:

«Εἰ χρὴ τοῖς παρὰ πάντων λεγομένοις ὑπακούειν ἐν ἀδελφότητι», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Μ. Βασίλειος παρέχει ἀπόκρισιν, ἣν ἡ φιλοσοφικωτάτη καὶ εὐαγγελικωτάτη ἐκείνη διάνοια μόνον ἠδύνατο, τοσοῦτον ἀκαταμάχητον, νὰ παρεῖχε: «Τὸ ἐρώτημα τοῦτο πολλὴν δυσχέρειαν ἔχει τῆς ἀποκρίσεως... Εἰ μὲν τί ἐστὶ κατ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου λεγόμενον, ἢ πρὸς τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου κατευθυνόμενον, κἂν θανάτου ἀπειλὴν ἔχη, ὑπακούειν χρῆ· εἰ δέ τι παρ' ἐντολὴν

4. Πρόκειται γιὰ τὰ «Κεφάλαια τῶν κατὰ πλάτος Ὁρῶν» τοῦ ἰδίου Ἁγίου.

ἐστιν, ἢ τὴν ἐντολὴν παραβιάπτει, κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ, ἢ τις τῶν ἀποστόλων ἐπιτάσῃ, κἂν ζωῆς ἐπαγγελίαν ἔχη, κἂν θανάτου ἀπειλήν, οὐδαμῶς ἀνέχεσθαι χρή, τοῦ Ἀποστόλου εἰπόντος· Κἂν ἡμεῖς αὐτοὶ ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω».

Διότι, ὅπως καὶ εἰς τὰς Ἀσκητικὰς του Διατάξεις (Κεφάλαιον 22, 5) πληρέστερον παρετήρει: «Ὡσπερ τὰ πρόβατα τῷ ποιμένι πειθεται, ταύτη τρεπόμενα, ἥπερ ἂν ὁ ποιμὴν ἄγῃ· οὕτω προσήκει τοὺς κατὰ Θεὸν ἀσκητὰς τοῖς καθηγουμένοις πείθεσθαι, μὴ πολυπραγμονοῦντας τὰ ἐπιτάγματα, **ὅταν ἁμαρτίας ἦ καθαρά**, ἀλλὰ τὰ ἐπιταχθέντα μετὰ προθυμίας πάσης καὶ σπουδῆς ἐκπληροῦντας».

Διδάσκει ἐντεῦθεν ἡ ἐπιστήμη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου: «Ἡ ὑπακοὴ δέον νὰ παρέχῃται πρὸς τὸν δικαιούμενον προϊστάμενον καὶ τὰς **κανονικὰς** ἐντολὰς αὐτοῦ» (βλ. Δημητρίου Α. Πετρακάκου, Τὸ μοναχικὸν πολίτευμα τοῦ Ἁγίου Ὁρους, 1925, σελ. 121).

Ἐρευνητέον κατ' ἀνάγκην τυγχάνει ἤδη τὸ ἀνακύπτον πρόβλημα:

Ἡ ἐντολὴ τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀπήντησε διὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτοῦ περιφρονήσεως ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἡ ἐντολὴ ὅπως προδίδοντες τὸ θρησκευτικὸν τῶν πατέρων ἡμῶν ἐορτολόγιον, ἀκολουθήσωμεν τὸ τῶν Λατίνων, διότι ἔτσι τὸ ἠθέλησαν μερικοὶ Λούθηροι τῆς πολυτλήμονος Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας, ὑπῆρξεν, οὐχὶ πλέον διὰ τοὺς λαϊκοὺς, ἀλλὰ διὰ τὸν κλῆρον αὐτόν, **κανονικῆ**; Ὑπῆρξεν **ἁμαρτίας καθαρά**;

Εἶνε φυσικώτατον δὲ καὶ αὐτονόητον πλέον ὅτι ὅπερ δὲν δεσμεύει τοὺς κληρικούς, κατὰ πολλῶ βέβαια μείζονα λόγον δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ δεσμεύῃ τὸν λαόν.

II

Τὸ ζήτημα τοῦ νέου θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου προ-

έκυψεν ἐν τῷ πανορθόδοξῳ -ἀποκληθέντι- συνεδρίῳ τῆς Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1923, πρὸς διαφώτισιν δὲ τῆς προσηκούσης ἐκάστῳ εὐθύνης, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ χρησιμοποιήσωμεν σήμερον ἀγνώστους μὲν πλὴν ἐπισημοτάτας πηγὰς ἀποκαλύπτοντες καίριά τινα σημεῖα τῆς ἐπισήμου μεταξὺ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀλληλογραφίας.

Γενικῶς πιστεύεται ὅτι εἰς τὴν ἀνατρεπτικὴν ταύτην τῶν ἱερωτέρων τοῦ ἑλληνικοῦ Γένους καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας παραδόσεων ἐπρωτοστάτησεν ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία.

Ἦδη κατὰ τὴν πρώτην αὐτὴν συνεδρίασιν τοῦ πανορθόδοξου συνεδρίου λαβὼν πρῶτος τὸν λόγον ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπέβαλε τὴν ἐξῆς συνοδικὴν τῆς ἀπόφασιν: *«Ἡ Σύνοδος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποφασίζει: ἀποδέχεται τὸ συμπέρασμα τοῦ ὑπομνήματος τοῦ μακαριωτάτου προέδρου αὐτῆς, καθ' ὃ εἰς τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον προστίθενται 13 ἡμέραι, χωρὶς νὰ μεταβληθῇ ἀπολύτως τὸ Πασχάλιον. Ἐὰν ὅμως συμβῆ ὥστε τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει Πανορθόδοξον Συνέδριον νὰ λάβῃ ἀπόφασιν περὶ ἀλλοίας λύσεως διὰ τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Πάσχα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποδέχεται αὐτήν»*.

Δὲν ἠρκέσθη δὲ ὁ ἀντιπρόσωπος εἰς μόνην τὴν ἀνακοίνωσιν τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἀλλ' ὑπέβαλε καὶ ἔκθεσιν ἐν τῇ ὁποίᾳ μεταξὺ ἄλλων ἀναγινώσκομεν:

«Ἐρώτησις Γ'. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ τὸ Πασχάλιον ἢ ἀρκεῖ μόνη ἡ προσαρμογὴ τῶν ἀκινήτων ἑορτῶν πρὸς τὰς ἀντιστοίχους ἡμερομηνίας τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου;

Ἀπόκρισις. -Μετὰ τὴν ἀποδοχὴν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου, διὰ τὰς ἀνάγκας τὰς βιωτικὰς, ἡ προσαρμογὴ πρὸς αὐτὸ καὶ δὴ ταχέως καὶ τοῦ ἑορτολογίου ἀποβαίνει ἀναπόφευκτος. Ἄλλος λόγος ἐπιπλέον πρὸς ἄμεσον προσαρμογὴν καὶ τοῦ Πασχαλίου εἶνε ἡ μεγάλη ἠθικὴ σημασία

καὶ ἐντύπωσις, ἦν θὰ παράγη εἰς ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἢ διὰ τῆς **ἀβιάστου** πρωτοβουλίας ταύτης προσέγγις τῶν δύο χριστιανικῶν κόσμων τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσεως ἐν τῷ ἑορτασμῷ τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν».

Τοιαῦτά τινα ὑπεστήριξεν ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῷ πανορθοδόξῳ συνεδρίῳ, καθ' ὃν χρόνον ὁ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἐτηλεγράφη:

«Συνταυτισμὸς τῶν ὀρθοδόξων ἑορτῶν πρὸς τὰς τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας κρίνεται ἀσύμφορος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν».

Ὡς δὲ ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων τὴν αὐτὴν εἶχον γνώμην καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας. Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, ἠναγκάσθη νὰ ἐκδηλώσῃ ἐνδοιασμοὺς εἰπὼν χαρακτηριστικῶς:

«Ἡ μεταρρυθμίσις, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ κάμωμεν, δὲν πρέπει νὰ ἐπιφέρῃ **σκανδαλισμὸν** εἰς τὸ χριστεπώνυμον πλῆρωμα.

»Λαμβάνομεν σοβαρῶς ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶνέ τι ἀδιάφορον τὸ πῶς θὰ διατεθῶσιν αἱ μάζαι τῶν χριστιανῶν μας ἀπέναντι μεταρρυθμίσεως, ἀποδεχομένης τὸ Γρηγοριανὸν σύστημα».

Τὸ πανορθόδοξον συνέδριον, προκειμένου περὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ τοῦ ἑορτολογίου, μετὰ μακρὰς συζητήσεις κατέληξεν εἰς τὴν ἐξῆς ἀπόφασιν:

«Ἀναγνωρίσαν ὅτι ἡ ἄρσις τῆς μεταξὺ τοῦ θρησκευτικοῦ καὶ τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου διαφορᾶς εἶνε ἀνάγκη ἀναπόφευκτος καὶ ὅτι οὐδὲν κανονικὸν κώλυμα ὑπάρχει διὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ ἐν χρήσει Ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου κατὰ τὰ δεδομένα τῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης, ὁμοφώνως ἀποφασίζει τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου ὡς ἐξῆς: Ἀπαλείφονται αἱ 13 ἡμέραι τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου... Οὕτως ἡ 1η Ὀκτωβρίου 1923 θὰ λογισθῇ ὡς 14 Ὀκτωβρίου 1923. Αἱ ἀκίνητοι ἑορταὶ θὰ ἔχωσι τὴν ἡμερομηνίαν, ἦν

εἶχον μέχρι σήμερα. Αἱ κινηταὶ ἐορταὶ θὰ καθορίζωνται ἐκ τῆς ἐορτῆς τοῦ Πάσχα. Κατὰ τὰς κανονικὰς διατάξεις, αἵτινες διατηροῦνται ἄθικτοι, τὸ Πάσχα θὰ ἐορτάζεται τὴν Κυριακὴν, ἣτις ἔπεται τῆ πρώτῃ πανσελήνῳ μετὰ τὴν ἑαρινὴν Ἰσημερίαν» («Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» Κωνσταντινουπόλεως, ἀρ. 21 τῆς 9 Ἰουνίου 1923, σελ. 189).

Ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τοῦ νέου ἡμερολογίου ὠρίσθη ἡ 1 Ὀκτωβρίου 1923, ἵνα ἐν τῷ μεταξὺ προήρχετο ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία εἰς συνεννοήσεις μετὰ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐφηρμόζετο **συγχρόνως παρ' ὄλων τούτων**. Ἄλλ' ἔφθασεν ἡ ταχθεῖσα προθεσμία χωρὶς νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ συνεννόησις, οὐδὲ νὰ ἀρχίσῃ ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νέου Ἡμερολογίου. Τοῦτο ὅμως ἐνέβαλεν εἰς ἀνησυχίαν τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἔσπευσεν εἰς τὰς 5 Ἰανουαρίου 1924 νὰ παραστήσῃ δι' ἐγγράφου τῆς **τὸ ἐπέειγον** τοῦ πράγματος πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τότε ἡ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆ 20ῆ τοῦ ἰδίου μηνὸς ἀπῆντα:

«Ἡ ὀρισθεῖσα ἔναρξις τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου κατὰ τὴν α' Ὀκτωβρίου παρελθόντος ἔτους ἀπεδείχθη ἐκ τῶν πραγμάτων ἀνεπίτευκτος, **διὰ τὴν μὴ ὑπὸ πάντων ἀποδοχὴν τῶν ἀποφάσεων** τοῦ Πανορθοδόξου Συνεδρίου. Ἐπειδὴ ὅμως, ὡς καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς Ὑμετέρας Μακαριότητος σημειοῦται, ἡ ἐπὶ **μακρὸν** εἰσέτι παράτασις τῆς νῦν ἀνωμαλίας πολλὴν ἀναμφιβόλως καὶ τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν ζημίαν συνεπάγεται καὶ ἀπειλεῖ, ἡ Μετριότης ἡμῶν μετὰ τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐγνωμεν **ἀποδέξασθαι τὴν ὑπὸ τῆς ἀδελφῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος εἰσηγουμένην γνώμην** περὶ ἀποδοχῆς τὸ γε νῦν ἔχον τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου διὰ πάσας τὰς ἀκινήτους ἐορτὰς τοῦ Ὀρθοδόξου ἐορτολογίου καὶ προτείνομεν πρὸς ἀποδοχὴν, ὡς ἡμέραν κοινῆς ὑπὸ πασῶν τῶν ἀδελφῶν Ἐκκλησιῶν ἐφαρμογῆς τοῦ νέου Ἡμερολογίου τὴν δεκάτην

τοῦ μηνὸς Μαρτίου τοῦ ἀρξαμένου 1924 ἔτους, εἰσηγούμενοι ὅπως αὕτη ἐν πάσαις ταῖς ἀδελφαῖς ὀρθοδόξοις Ἐκκλησίαις λογισθῆ καὶ ἑορτασθῆ ὡς 23ῆ Μαρτίου τοῦ ἡμετέρου ἑορτολογίου».

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ἔκτοτε ἐφηρμόσθη τὸ νέον Ἡμερολόγιον εἰς τὰς Ἐκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως, Ἑλλάδος, Ρουμανίας καὶ Κύπρου. **Οὐδέποτε** ὁμως ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Ἁγίου Ὁρους καὶ Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Μετὰ τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων ἔγραφεν ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας τῆ 22ᾷ Ὀκτωβρίου 1924:

«Οἱ πολιτικοὶ παράγοντες παρέστησαν προόδου σύμπτωμα τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἡμερολογίου, ἂν καὶ σύμπασα ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἔχεται τοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, παρὰ τὴν βίαν, ἣν μετέρχεται τὸ Κράτος πρὸς ἀποδοχὴν τοῦ Γρηγοριανοῦ. **Ἡ ροπὴ εἰς τὰς μεταβολὰς τῶν Κανόνων** εἰκονίζει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν **κίνδυνον μέγαν**».

Ἀλλὰ δριμύτερον παντὸς ἄλλου κατεφέρετο κατὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ Ἡμερολογίου ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀξιῶν τὴν ἄμεσον σύγκλησιν Συνόδου πρὸς λύσιν τοῦ ζητήματος. Τῆ 20ῆ Μαρτίου 1924 ἔγραφεν ὁ πολὺς Φώτιος πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον:

«Σύνοδον, εἴτε Μεγάλην Τοπικὴν, εἴτε Οἰκουμενικὴν, συγκληθῆναι ἀπαραίτητον οἴομεθα, **ἥτις καὶ περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ** καὶ εἰς **ἀτόπως** ὅπως δῆποθ' ὁμως ἀνακεκινημένων, εἴτε θύραθεν, εἴτ' ἔσωθεν ζητημάτων προσηκόντων πραγματευομένη ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἀποφανθήσεται καὶ **κοινῇ τῇ ὅλῃ Ἐκκλησίᾳ** τὴν πρᾶξιν ὑποτυπώσει, προλαμβάνουσα οὕτω πάντα κίνδυνον, τὸν ἀπὸ τῶν **μονομερῶν** καὶ **αὐτοβούλων ἀποφάσεων**», διὰ τὰς ὁποίας ὀνομαστὶ **κατήγγελεν** ὁ ἀείμνηστος ἐκεῖνος Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας τὰς ἐν

Ἑλλάδι καὶ Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς.

III

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία, ἐν βραχυτάτῃ, ἀλλ' **αὐθεντικῇ** ἀφηγήσει, τῆς **βιαίας, μονομεροῦς** καὶ **αὐτοβούλου** ἐπιβολῆς τοῦ νέου ἑορτολογίου.

Ἀποκρουσθὲν ὑπὸ τῆς πλειονότητος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐξήγειρεν ἀληθῆ θύελλαν ὅπου ἐφηρμόσθη. Ἐὰν καὶ πέραν τῆς Ἑλλάδος ἀποβλέψωμεν θέλομεν ἶδει τὴν μόνην -μετὰ τῆς Ἑλλάδος- τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰσδεχθεῖσαν Ρουμανίαν ἐν ἀληθεῖ μεταμελείᾳ, αἰτιωμένην ὅτι ἠπατήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Σέρβου ἀντιπροσώπου, ὑπογραφῆς ὅμως ἐκμηδενισθείσης πρὸ τῆς ἐν Βελιγραδίᾳ ἐξεγέρσεως.

Τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσίευσεν πρὸ τινος συνεντεύξεως ἀπεσταλμένου αὐτοῦ συντάκτου μετὰ τῶν Πατριαρχῶν Ρουμανίας (24 Φεβρουαρίου) καὶ Σερβίας (2 Μαρτίου). Εἰς ἐρώτησιν τοῦ δημοσιογράφου ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου -ἀναβληθείσης ἤδη- ἀπαντᾷ τὰδε ὁ Ρουμάνος Πατριάρχης:

- «Ὡς σὰς εἶπον ἤδη, ἀπὸ χιλίων καὶ ἐντεῦθεν ἐτῶν δὲν συνῆλθεν Οἰκουμενικὴ Σύνοδος πρὸς τακτοποίησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων τὰ ὁποῖα προέκυψαν. Εἶνε ταῦτα πολλά, πλεῖστα. Ἀλλὰ ἀμφιβάλλω ἂν δυνηθῶμεν νὰ λύσωμεν καὶ τὰ οὐσιωδέστερα. Ὅ,τι κατὰ τὴν γνώμην μου **προέχει** εἶνε ἡ **ρῦθμισις** τοῦ ἡμερολογίου. Εἶνε ἀνάγκη νὰ γίνῃ δεκτὸν ὑπὸ ὄλων τῶν ὀρθοδόξων κρατῶν **ἐνιαῖον** ἡμερολόγιον. Ἡ ἀνάγκη αὕτη δὲν εἶνε μόνον θρησκευτικὴ, εἶνε καὶ ἐθνικὴ, ἀκόμη καὶ οἰκονομικὴ... Τὸ ἐνιαῖον ἡμερολόγιον θὰ ἐνοποιήσῃ τὰς ἐορτὰς καὶ θὰ περιορίσῃ οὕτω τὰς ἀργίας. Ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν ἤδη τὸ νέον ἡμερολόγιον ἐν συνεννοήσει μετὰ τῶν Σέρβων, λαβόντες ὡς βάσιν τὸ ἡμερολόγιον, ὅπερ ἐξεπόνησε ὁ Σέρβος ἀστρονόμος Μιλάνκοβιτς. Οἱ Σέρ-

βοι ὅμως δὲν τὸ ἐφήρμοσαν ἀκόμη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν των». Ἡ συζήτησις περιεστράφη εἴτα ἐπὶ τῆς διαφορᾶς κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα, τοῦ Ρουμάνου Πατριάρχου εἰπόντος:

- «Υποθέτω ὅτι τὸ λάθος ἔγινεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν ὑπελογίσθη καλῶς τὸ Πασχάλιον. Απόδειξις τοῦ ἰσχυρισμοῦ μου εἶναι ὅτι μὲ τὸ νὰ ὀρισθῇ τὸ Πάσχα τὴν 2αν Μαΐου καταργεῖται ἐν Ἑλλάδι ἡ περίοδος τῆς νηστείας τῶν Ἁγίων Αποστόλων. Ἡ κατάργησις αὕτη **ρητῶς ἀποκλείεται ἀπὸ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀνατρέπει τὸ ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον**».

Τί θὰ ἔλεγεν ὁ Ρουμάνος Πατριάρχης ἂν ἐγνώριζε καὶ τὸ ἀσεβέστατον ἐκεῖνο χοροπήδημα, εἰς τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη πρό τινος ἡ ἑορτὴ τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Γεωργίου;

Τί συμπεράσματα ἐξάγει τις ἐκ τῶν ρουμανικῶν δηλώσεων; Πρὸς τί ἡ σπουδὴ πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἵνα ἐκ τοῦ ταύτης κύρους προέλθῃ ἐν **ἐνιαίῳ** ἡμερολόγιον; Βαρεῖα, βαρυτάτη εἶνε ἡ μεταμέλεια τῆς ρουμανικῆς Ἐκκλησίας διὰ τὸ εἰς ὃ παρεσύρθη ὀλίσθημα. Ὁ λαὸς ἀπεδοκίμασε τὴν συμμετοχὴν τῆς εἰς τὸ ἐν Κωνσταντινουπόλει τόλμημα καὶ παρατηρεῖται ἐν Ρουμανία τὸ χαρακτηριστικὸν φαινόμενον ὅτι τὰς μὲν Κυριακάς γέμουσιν οἱ ἱεροὶ ναοὶ εὐσεβῶν χριστιανῶν, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἑορτάς αἱ ρουμανικαὶ ἐκκλησίαι εἶνε ὅλως κεναί⁵.

Ἡσθάνθη ἐντεῦθεν ἡ Ρουμανία τὴν ἀνάγκην ὅπως τὸ ταχύτερον ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον, ἀλλ' ἐπιζητεῖ τοῦτο κατὰ τρόπον ἐκ τοῦ ὁποίου δὲν θὰ ἀπέρρεεν ἡ μομφὴ τῆς παλινωδίας. Δηλαδή **διὰ τῆς Οἰκουμενικῆς**

5. Ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα ἔτσι καὶ στὴν Ρουμανία δὲν ὑπῆρξε ἀκαριαία ἀποτείχιση ἀπὸ τοὺς Καινοτόμους, ἀλλὰ προσπάθεια τοῦ πιστοῦ λαοῦ νὰ ἀκυρωθεῖ ἡ Καινοτομία στὴν πράξιν. Τὸ σχίσμα δημιουργήθηκε ἐξαιτίας τῆς ἀμετανοησίας τῶν Καινοτόμων Ἐκκλησιῶν, τῶν συνεχιζομένων πτώσεων τους καὶ τῆς ἀντιχριστιανικῆς διωκτικῆς τους δράσεως.

Συνόδου, τῆς ὁποίας τὴν μεγίστην πλειονότητα γνωρίζει ὡς ἀποφασισμένην νὰ ἀποκηρύξη τόσον τὰ γενόμενα ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅσῳ καὶ τοὺς εἰσηγητὰς αὐτῶν.

Ἐντεῦθεν ἡ μέχρι Κωνσταντινουπόλεως καὶ Ἀθηνῶν ἀποστολὴ τοῦ γηραιοῦ Καθηγητοῦ τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου κ. Δημητρέσκου⁶, ὅστις γῆν καὶ οὐρανὸν ἀνεκίνησεν ὅπως ἐπιταχυνθῆ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Διατί νὰ ἐπιταχυνθῆ, ἠρώτησαν τὸν κ. Δημητρέσκου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν; Διὰ νὰ **ἀποκατασταθῆ ἡ κανονικὴ ἐνότης** τῆς Ὁρθοδοξίας, ἣτις διεσπᾶσθη ἐξ ἀφορμῆς τοῦ νέου θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου, ἀπήνησεν.

Ἡ Σερβία ἐν τοσοῦτῳ ἀντιθέτως δὲν βιάζεται νὰ γίνῃ ἡ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος. Σώφρων καὶ εὐλαβὴς πρὸς τὸ παλαίφατον τῆς Ὁρθοδοξίας καθεστῶς ἡ Σερβικὴ Ἐκκλησία ἔστειλε μὲν εἰς τὸν διάβολον τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀντιπροσώπου της, αὐτὴ δὲ ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας, ὅπως ἐμφανίσωσι τὸν **σλαβισμόν πιστότερον** τοῦ ἑλληνισμοῦ ἐν τῇ προασπίσει τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως.

Ἀτυχῶς δέ.

Καὶ ὁμοῦς ἡ ἑλληνικὴ μας γλῶσσα ἐχρησιμοποιήθη ὡς τὸ πληρέστερον ὄργανον διὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, διὰ ταύτης δὲ ἔγραψαν οἱ Εὐαγγελισταί, οἱ Ἀπόστολοι, αἱ Οἰκουμενικαὶ καὶ Τοπικαὶ Σύνοδοι.

Ἄλλ' ἡ Ἑλλάς τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἀπιστεῖ ἤδη πρώτη πρὸς τοῦ Κυρίου τὰς ἐντολάς.

Ὁ Πατριάρχης τῶν Σέρβων Δημήτριος εἶπε λοιπὸν πρὸς

⁶. Ὁ καθηγητὴς Δραγόμηρος Δημητρέσκου (Dragomir Demetrescu) (1852-1926) παρέστη, ὡς ἑλληνομαθής, στὸ «Πανορθόδοξο» Συνέδριον τοῦ 1923, ὅπου ἔκανε σχετικὴ παρέμβαση-ἀναφορὰ σὲ μία ἀπὸ τὶς συνεδρίες του.

τὸ «Ἐλεύθερον Βῆμα»:

«...ὑπεδείξαμεν τὴν ἀνάγκη ὅπως ἀναβληθῆ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἢ συγκληθεῖσα Σύνοδος, διὰ νὰ συνέλθῃ μία Προσύνοδος, ἢ ὅποια νὰ προπαρασκευάσῃ καὶ νὰ καταρτίσῃ τὴν ἡμερησίαν διάταξιν τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ζητήματα ἐκκλησιαστικὰ ὑπάρχουν πρὸς λύσιν ἄρκετά, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνῃ ἐπιλογή μεταξὺ αὐτῶν διὰ νὰ προτιμηθοῦν τὰ οὐσιωδέστερα καὶ ζωτικώτερα. Τοιοῦτον εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὅποιον πρέπει ν' ἀπασχολήσῃ πρωτίστως τὴν Σύνοδον ἵνα καθιερωθῆ **ἐνιαῖον** ἡμερολόγιον ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

IV

Ἀλλὰ τί παθοῦσα ἡ Ἐκκλησία τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ἡ ὑπὲρ πάσας εὐτυχήσασα νὰ ἴδῃ τὴν ὡραίαν τῆς γλῶσσαν ὑψουμένην εἰς θεῖον ὄργανον, δι' οὗ κατεγράφησαν τὰ θεῖα Εὐαγγέλια καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες, [ἦτις] ὥρμησε μὲ τὸν δαυλὸν τῆς διχονοίας ἀνὰ χεῖρας ἵνα σπαράξῃ ὅ,τι ἐπὶ εἴκοσι συναπτοὺς αἰῶνας **ἀρραγῆς** διετήρησεν ἡ Ὀρθοδοξία, ἢ διακριθεῖσα ἀείποτε, ὑπὲρ πάσας τὰς Ἐκκλησίας, διὰ τὴν περὶ τοὺς θεσμοὺς **συντηρητικότητα** αὐτῆς;

Τὴν διαφώτισιν παρέσχεν ἀνωτέρω ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας, δηλώσας ὅτι ὑπῆρξεν ἔργον **βίας** ἢ ἀποδοχῆ τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἀποτρέψας δὲ ἀπὸ ταύτης.

Οἱ παροικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ γνωρίζομεν ὅτι τὸ ἔργον ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπαναστατικὴν ἔχιδναν τοῦ 22-23⁷,

7. Πρόκειται γιὰ τὸ πραξικόπημα τῆς 11ης Σεπτεμβρίου 1922, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ βενιζελικοὶ στρατιωτικοὶ Πλαστήρας, Γονατᾶς καὶ Κονδύλης ἐπέβαλαν Δικτατορίαν ὑπὸ τὴν μάσκα τῆς δημοκρατίας. Αὐτοὶ πίεσαν καὶ τὴν Ἱεραρχίαν νὰ μεταβάλῃ τὸ Ἡμερολόγιον καὶ δυστυχῶς οἱ Ἱεράρχες δὲν βρῆκαν τὸ θάρρος νὰ ἀντισταθοῦν, παρασυρθέντες ἢ καὶ ἐξαπατηθέντες ἀπὸ τὸν ἐπιβληθέντα ὡς Ἀθηνῶν Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, κάποιοι δὲ ἐξ αὐτῶν ἀρκοῦμενοι σὲ ἰσχυρῆς κατὰ καιροὺς διαμαρτυρίες ὑπὲρ ἐπανορθώσεως τοῦ ἡμαρτημένου.

ἥτις μετέβαλε καὶ τὸν Οἶκον τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον Ἐμπορίου.

Ἡ μεταρρύθμισις λοιπὸν ὑπῆρξε καὶ **ἀντικανονικὴ** καὶ **ἀμαρτίας** μεστή, ὡς οἱ τρεῖς Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι ἀπεφάνθησαν. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία περιέπεσεν εἰς σχίσμα καὶ τὸ σχίσμα τοῦτο θὰ κηρυχθῆ ἐπισήμως ὑπὸ τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ἂν μέχρι τότε δὲν σωφρονήσωμεν⁸. Διότι κατὰ τὸν 1ον Κανόνα -τῶν πάντων κλασσικώτερον- τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: «*Σχίσματα -ὠνόμασαν οἱ παλαιοὶ- τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας*».

Τὸ σχίσμα δὲ τοῦτο ἀκριβῶς θέλουσα νὰ προλάβῃ ἡ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν συσταθεῖσα μεγάλη μικτὴ Ἐπιτροπεΐα πρὸς μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν τῶν θεμάτων, ὅσα θέλουσιν ἐν τῇ Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ συζητηθῆ, ἀπεφάνθη ὑπὲρ μιᾶς ἀμέσου καὶ ὀλοκληρωτικῆς ἐπαναφορᾶς τοῦ παλαιοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου, οὕτως ὥστε νὰ εἰσέλθῃ καὶ ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐν συμφωνίᾳ πλήρει μετὰ τῆς πλειονότητος τῶν Ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, νὰ μὴ δύναται δὲ τότε νὰ ἰσχυρισθῆ ἡ Βουλγαρία ὅ,τι ἰσχυρίζεται σήμερον: ὅτι δηλαδὴ δὲν εἶνε **μόνη αὐτὴ σχισματικὴ ἀφοῦ καὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπεσχίσθη τῆς πλειονότητος τῆς Ὀρθοδοξίας!**

Καὶ κατὰ τὰς μακρὰς ἐκείνας ἐν τῇ Ἐπιτροπεΐᾳ συζητήσεις, αἵτινες κατέληξαν εἰς τὴν ψηφοφορίαν καὶ τὴν νίκην τῆς 26 Ἰανουαρίου 1926, ἠκούσαμεν σοφοῦ Ἱεράρχου, τοῦ Μητροπολίτου Διδυμοτείχου κ. Φιλαρέτου, τοῦ περιπύστου συγγραφέως τῆς τριτόμου ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, διαφωτίσαντος ἡμᾶς πῶς παρεσύρθη τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρ-

8. Οἱ θέσεις τοῦ Πετρακάκου περὶ τοῦ προκληθέντος σχίσματος ποῦ παρουσιάζονται ἐνταῦθα, ἐκφράσθησαν ἀναλυμένες ἀπὸ τὸν Ἅγιο πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομο (1935 ἐ.), μετὰ τὴν ὑπαναχώρησιν τοῦ πρώτου.

χεῖον. Πῶς ἡ ἀπόφασις τούτου ἐπανεστάτησε τὰς συνειδήσεις ἀπαξυπάντων τῶν Ἑλλήνων τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τοὺς ὁποίους συνεκράτησεν ἀπὸ παραχωρῶν ἐκδηλώσεων καὶ ἐμπράκτων ἀποδοκίμασιῶν ὁ τότε ἐθνικὸς ἀγὼν, ἀνεπαρέστησεν ἡμῖν ὁ ἔγκριτος τῶν Πατριαρχείων νομικὸς σύμβουλος κ. Α. Ἰωαννίδης, βεβαιώσας τὴν ἤδη ἐπελθοῦσαν καθολικὴν μεταμέλειαν τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Βαρύγδουπος ἠγείρετο τότε σεβαστὸς συνάδελφος καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι θεολογούντων κράτιστος καὶ εὐσεβέστατος ἀνὴρ, ὁ κ. Ἀθανάσιος Εὐταξίας, ἵνα καταστήσῃ ἐκδήλους τοὺς μεγίστους κινδύνους οὓς διατρέχομεν ἂν μὴ ἐγκαίρως σωφρονήσωμεν. Τὴν ἀντικανονικότητα τῶν γενομένων σαφῶς διετύπωσεν ὁ καθηγητὴς τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαίου κ. Κ. Ράλλης, καὶ τὸ ἀντισυνταγματικὸν καὶ ἄκυρον ὅλως τοῦ διαπραχθέντος τολμήματος κατεδείξαμεν ἡμεῖς διαδηλώσαντες καὶ αὐθις ὅτι ἀποκρούομεν καὶ ἀπαρνούμεθα τὴν σχισματικὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν⁸. Αὐτὸς ὁ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας ἀπεσταλμένος, διαπρεπὴς δὲ τῆς Δογματικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Βουκουρεστίου καθηγητὴς κ. Δημητρέσκου εὐρέθῃ σύμφωνος κατ' οὐσίαν μεθ' ἡμῶν καὶ ἐποιήσατο ἔκκλησιν πρὸς τὴν στοργὴν ἡμῶν, πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα προλάβωμεν τοὺς κινδύνους τοῦ σχίσματος διὰ τῆς ἐπιταχύνσεως τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Τί δ' ἀντέταξεν εἰς ταῦτα ἡ μικρὰ ἐν τῇ Ἐπιτροπείᾳ μειοψηφία;

– Δὲν εἶναι ἀξιοπρεπὲς διὰ τὸ γόητρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπλανήθη⁹.

9. Συμφώνως πρὸς τὴν Ὁρθόδοξον Διδασκαλίαν, ἂν καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν πλανᾶται, δύναται ὁμως μία (ἢ καὶ παραπάνω) Τοπικὴ Ἱεραρχία νὰ ἀστοχήσῃ σὲ μιὰ ἀπόφαση καὶ νὰ λαθεύσῃ. Ἡ διόρθωσις τῶν ἐσφαλμένων ἀποφάσεων τῆς δὲν ἀποτελεῖ ὄνειδος, ἀλλὰ ἐπιβεβλημένη πράξις.

– Ὡστε εἶνε ἀξιοπρεπέστερον, ἀνεβόησε τότε ὁ ὑποφαινόμενος, νὰ παραμένητε ἐν τῷ σχίσματι; Καὶ δὲν εὐρίσκετε χριστιανικώτερον καὶ εὐαγγελικώτερον τὸ ὁμολογεῖν μίαν πλάνην καὶ ἀπὸ ταύτης ἀπέχειν;

«Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις», διδάσκει ὁ τῶν Ἀποστόλων Ἀπόστολος.

«Τὰ ἀρχαῖα κρατεῖτω», ἐβόα ἡ πρώτη καὶ ἀγία ἐν Νικαῖα Οἰκουμενικῇ Σύνοδος.

Αἱ ἱεραὶ τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις ἐκυρώθησαν ὑπὸ τῶν ἱερῶν Κανόνων, οὗτοι δὲ ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ Συντάγματος (καὶ κατὰ τὰς τέσσαρας αὐτοῦ -1844, 1864, 1911 καὶ 1926- περιόδους). Ἄλλ' ἵνα μὴ τυχὸν γίνηται ἀπόπειρα μεταβολῆς παραδόσεώς τινος, ἐκ τοῦ λόγου ὅτι δὲν προστατεύεται ὑπὸ ἱεροῦ Κανόνος, σοφώτατα καὶ ἑλληνοπρεπέστατα ρητῶς ἀνεγράφη ἐν τῷ 2ῳ ἄρθρῳ τοῦ Συντάγματος ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος τηρεῖ ἀπρασαλεύτως τοὺς Κανόνας καὶ τὰς **Παραδόσεις**. Ποῖαι δὲ εἶνε αἱ ἐκκλησιαστικαὶ αὗται παραδόσεις; Οὐχὶ τὸ ἑορτολόγιον, ὅπερ εἶνε **κανονικόν**, ἀλλὰ τὰ δευτερεύοντα τῆς Θρησκείας, λ.χ. ὁ τρόπος τῆς τελέσεως τῶν κατὰ τὴν θεϊαν λατρείαν καὶ τῆς κατὰ ταύτην ἀγωγῆς; Οὐδεὶς ἐκ τῶν παραδεδομένων τύπων ἐπιτρέπεται νὰ μεταβληθῇ εἰ μὴ ὑπὸ Συνόδου Οἰκουμενικῆς. Τοιαύτην ἀπέδιδεν ὑψίστην σημασίαν εἰς τὸν τύπον τῆς λατρείας ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία, ὥστε καὶ Κανόνας ρητοὺς ἔχομεν ἀναφερομένους οὐ μόνον εἰς κληρικούς, ἀλλὰ δὴ καὶ εἰς λαϊκούς.

Ἡ πρώτη Οἰκουμενικῇ Σύνοδος καθόρισε Κανόνα **εἰκοστὸν** λ.χ. τὸν «Ἐπειδὴ τινές εἰσιν ἐν τῇ Κυριακῇ γόνυ κλίνοντες, καὶ ἐν ταῖς τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέραις ὑπὲρ τοῦ πάντα ἐν πάσῃ παροικίᾳ ὁμοίως παραφυλάττεσθαι, ἐστῶτας ἔδοξε τῇ ἀγίᾳ Συνόδῳ τὰς εὐχὰς ἀποδιδόναι τῷ Θεῷ». Διότι κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα: «Κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν καὶ ἐν πάσαις ταῖς τῆς Πεντηκοστῆς ἡμέραις πανηγυρίζειν καὶ ἐστῶτας πάντας εὐχε-

σθαι ὡς συναναστάντας τῷ Χριστῷ καὶ τὴν ἄνω ζητοῦντας κατοικίαν» (βλ. καὶ Καν. 90 τῆς ἐν Τρούλλῳ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ). Ἡ ἕκτη Οἰκουμενικὴ διὰ μὲν τοῦ Κανόνος 69 ὥρισεν: «Μὴ ἐξέστω τινὶ τῶν ἀπάντων ἐν λαϊκοῖς τελοῦντι, ἔνδον ἱεροῦ εἰσιέναι θυσιαστηρίου»· διὰ δὲ τοῦ 70 συνεπλήρου: «Μὴ ἐξέστω ταῖς γυναιξίν ἐν τῷ καιρῷ τῆς θείας λειτουργίας λαλεῖν· ἀλλὰ κατὰ τὴν φωνὴν Παύλου τοῦ Ἀποστόλου σιγάτωσαν· οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάττεσθαι, καθὼς ὁ νόμος λέγει· εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν». Πρβλ. περαιτέρῳ Κανόνας τῆς ἐν Λαοδικείᾳ 15 «μόνον οἱ κανονικοὶ ψάλλται ψάλλουσιν ἐπ' ἐκκλησίας»· 21 «ὕπηρετης οὐχ ἄπτεται τῶν ἱερῶν σκευῶν»· 33 «τοὺς ὑπηρετάς οὐ δεῖ τὰς θύρας ἀφέντας προσεύχασθαι»· 34 «Γυναῖκες μὴ εἰσερχέσθωσαν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ».

Καὶ ὅμως! Ὅταν ὑπὸ τὸ ξίφος ἐνήφιζεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος τὸ νέον ἐορτολόγιον κατὰ ρητὴν παραβίασιν Κανόνων καὶ Συντάγματος, ἠγνόει τάχα τὸν 20ὸν Κανόνα τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου: «Εἴ τις αἰτιῶτο, ὑπερηφάνῳ διαθέσει κεκρημένος καὶ βδελυσσόμενος τὰς συνάξεις τῶν μαρτύρων, ἢ τὰς ἐν αὐταῖς γινομένας λειτουργίας καὶ τὰς **μνήμας** αὐτῶν, **ἀνάθεμα** ἔστω». Καὶ ποία βαρυτέρα καταφρόνησις τῆς μνήμης τῶν μαρτύρων ἀπὸ μίαν αὐθαίρετον μετατόπισιν τοῦ ἐορτασμοῦ αὐτῶν; Ὁ Βαλσαμῶν παρατηρεῖ: «Ὡστε, σημειῶσαι εἰς τὰς ἐπισήμους ἐορτὰς τῶν Ἁγίων μαρτύρων γινόμενα ἤγουν τὰ ψαλμοῦδάματα, αἱ χοροστασίαι καὶ ἡ σύρροια τοῦ πολλοῦ λαοῦ, ἐπεὶ εἰς τιμὴν γίνονται τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀποδοκιμάζονται».

Καὶ ἐπειδὴ ὡς τὴν μόνην τοῦ ἐκθέσμου μέτρου δικαιολογίαν φέρουσι τὰ δεδομένα τῆς ἀστρονομικῆς ἐπιστήμης, ἠγνόουν τάχα οἱ Ἑλληνες Ἱεράρχαι τὸν ἕτερον ἐκεῖνον 36ον Κανόνα τῆς ἐν Λαοδικείᾳ, τὸν ἀποβάλλοντα τῆς Ἐκκλησίας τοὺς ἱερωμένους ὅσοι εἶνε μάγοι, μαθηματικοὶ ἢ

ἀστρολόγοι; Διότι κατὰ τὸν Βαλσαμῶνα, «*μαθηματικοὶ εἰσιν οἱ τὰ οὐράνια σώματα δοξάζοντες ἔχειν τὴν τοῦ παντὸς κυριότητα καὶ κατὰ τὴν κίνησιν τούτων διοικεῖσθαι τὰ καθ' ἡμᾶς· ἀστρολόγοι δὲ οἱ διὰ τῶν ἀστέρων μαντεύμενοι κατὰ δαιμονικὴν συνέργειαν καὶ τούτοις πιστεύοντες*».

Ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν κανονικὴν διδασκαλίαν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, εὐρίσκομεν ὅτι **οὐδεὶς ὀρθόδοξος χριστιανός**, κατὰ μείζονα δὲ λόγον **ὁ ἐν τῷ κλήρῳ τεταγμένος** (ὡς αἱ μοναχαὶ τῆς Τήνου¹⁰) εἶναι ὑπόχρεως νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ἀντικανονικὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀποφάσεις, αἵτινες καὶ παρ' ἐντολὴν τοῦ Κυρίου εἰσὶ καὶ τὴν ἐντολὴν παραβλάπτουσι.

Τὸναντίον ὁ Μέγας Βασίλειος ἐπιβάλλει τὸ καθῆκον «*οὐδαμῶς ἀνέχεσθαι*», κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ ἐπιτάσῃ, καὶ ἀναφωνεῖ:

– **Ἀνάθεμα ἔστω!**

Ἦδη τῆς σχετικῆς συζητήσεως ἐπικειμένης ἐν τῇ Βουλῇ ἃς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ σωφρονίσωσιν οἱ ὑπεύθυνοι, ἴνα ἐπέλθῃ ἡ ποθητὴ κανονικὴ ἐνότης τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἡ γαλήνη ἐν τῇ χώρᾳ.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΕΤΡΑΚΑΚΟΣ

Υ.Γ. Κατὰ τὴν εἰσαγμένην ἤδη τάξιν (;) ὁ Θεάνθρωπος ἐγεννήθη μὲ τὸ νέον καὶ ἀνέστη μὲ τὸ παλαιόν θρησκευτικὸν ἡμερολόγιον. Ἦτοι ἡμεῖς συντέμνομεν τὸν βίον τοῦ Χριστοῦ κατὰ 13 ἡμέρας.

Δ.Π.

10. Πρόκειται γιὰ Μοναχὸς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κεχροβουνίου Τήνου, οἱ ὁποῖες «ἀφορίσθησαν» παρανόμως τὸ ἔτος ἐκεῖνο (1926) ἀπὸ τὴν καινοτομήσασα Ἱεραρχία, λόγῳ τῆς ἀρνήσεώς των νὰ ἀκολουθήσουν τὸ Νέο Ἡμερολόγιο.

ΒΙΒΛΙΑ, ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΕΤΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ (1933)

Τὸ 1933 θὰ μπορούσε νὰ χαρακτηρισθεῖ «ποιητικὸ ἔτος» τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἀφοῦ οἱ περισσότερες ἐκδόσεις, κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, ἦταν ἐκδόσεις ποιημάτων.

Ἀρχικῶς ὁ πασίγνωστος λυρικός ποιητὴς Φωκίων Πανᾶς (1868-1938;) ἐξέδωσε δωδεκασέλιδο φυλλάδιο μὲ τίτλο: «**Ὁ Ὑμνος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν καὶ οἱ ἠθικοὶ αὐτῶν στυλοβάται**», ἔκδοση λίαν δυσεύρετη σήμερα.

Ὁ μακαριστὸς ὄσιος Γέρων Ἱερώνυμος τῆς Πάρνηθος, παρὰ τὰ σοβαρὰ προβλήματα ὄρασης (ὑπῆρξε περίοδος ποῦ ἦταν ἐντελῶς τυφλός), δὲν ἀμελοῦσε τὴν διαφώτιση τῶν πνευματικῶν του τέκνων, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν πιστῶν, καὶ ἐξέδωσε νέο βιβλίον (μετὰ τὰ δύο, τοῦ προηγουμένου ἔτους) μὲ τίτλο «**Ὁ Καλὸς Πατήρ**».

Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἀποτελεῖται ἀπὸ 103 σελίδες καὶ περιλαμβάνει κυρίως ποιήματα, νουθεσίες καὶ ἐρωταποκρίσεις (πεζοὺς ἢ ἔμμετρος). Ξεκινᾷ δὲ αὐτοσυστηνόμενος μὲ ἓνα συγκλονιστικὸ ποίημά του, ποῦ φανερώνει τὴν βαθύτατη καὶ συγκινητικότητά του ταπείνωσή του:

*Ἐγὼ εἰμί, ὦ τέκνον μου, ὁ ὕστατος ἀπάντων
τῶν βαδίζόντων ἐπὶ γῆς, καὶ παρεπιδημούντων.
Ποτὲ δὲν ἔπραξα καλόν, οὔτε ἐσκέφθην ὄλως,
ἀλλ' οὔτε ἐπεθύμησα ἐν πάσῃ τῇ ζωῇ μου.
Τὸν εὐεργέτην μου Θεὸν καὶ Μέγαν Ποιητὴν μου,
ποτὲ δὲν εὐχαρίστησα, ἀλλὰ τὸ ἐναντίον,
πολλάκις παρεπίκρανα, κ' ἐλύπησα μεγάλως,
δι' ἔργων, λόγων, πράξεων καὶ ἐνθυμησέων μου.
Καὶ τούτου ἔνεκα τυφλὸς κατ' ἄμφω νῦν ὑπάρχω.
Τυφλὸς τυφλὸν νὰ ὀδηγῇ οὐδέποτε συμφέρει
διότι θάνατος αὐτοὺς ταχέως περιμένει (σελ. 5).*

Παρακάτω διαβάζουμε μιὰ σπουδαία νοθεσία περὶ ὑπακοῆς καὶ τῶν ὁρίων αὐτῆς: «Ἐχε ὑπακοὴν τελείαν εἰς τοὺς Ποιμένας καὶ Ἡγούμενους τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Τοῦτο σοὶ ἐπιβάλλεται ὡς ὅρος ἀπαραίτητος τῆς σωτηρίας **μόνον ἐφ' ὅσον οἱ Ποιμένες καὶ οἱ Ἡγούμενοι οὗτοι διαφυλάττουν μετ' ἀκριβείας πάντας τοὺς ὅρους, θεσμούς, καὶ κανόνες καὶ παραδόσεις τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν**

πίστεως καὶ Ἐκκλησίας» (σελ. 15). Διότι «οἱ περισσότεροι τῶν νῦν Ἀρχιερέων εἶναι μασσῶνοι καὶ παντελῶς ἄθεοι καὶ τῆς σαρκὸς δοῦλοι, οἵτινες τὰς ἐκκλησίας λυμηνάμενοι διετάραξαν, καὶ αἵρεσιάρχαι ἀπὸ ἱεράρχαι γεγόνασιν, καὶ ἀντὶ μὲν εἰρήνης, ἔριν τῷ λαῷ προσεφάνησαν» (σελ. 24-25).

Κλείνουμε τὴν μικρὴ παρουσίαση τοῦ πονηματιοῦ τούτου μὲ μερικοὺς ἀκόμη στίχους ἀπὸ τὸ ποίημά του «Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Γνησίους Ὁρθοδόξους»:

Σπεύσωμεν, ἀγαπητοί μου, νὰ ἐνωθῶμεν πάντες ἐν τῇ ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ καὶ πίστει τῇ ἀγία ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου, ἀδελφικῶς καὶ ταπεινῶς παρακαλῶ καὶ πάλιν. Ἀφήσωμεν τ' ἀτομικὰ συμφέροντά μας πάντες, ἀφήσωμεν τὰ πάθη μας ἅπαντες κατὰ μέρος, ἀλλήλους ν' ἀγαπήσωμεν καὶ τὸν Θεὸν πρὸ πάντων, τὴν πίστιν μας τηρήσωμεν μέχρις ζωῆς μας τέλους. Ἀνόθευτον παρακαλῶ θερμῶς σᾶς ἱκετεύω ὅπως τὴν παρελάβομεν ἀπὸ τοὺς Θεοφόρους

Πατέρας μας τοὺς θαυμαστοὺς πιστοὺς δούλους Κυρίου
τοῦ λατρευτοῦ μας Ἰησοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ μας
(σελ. 61-62).

Τὴν ἴδια περίοδο ἐκδόθηκε σὲ φυλλάδιο καὶ τό, ἀποτελού-
μενο ἀπὸ 318 δίστιχα (πρὸς τιμὴν τῶν 318 θεοφόρων Πα-
τέρων τῆς Α΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου), ποίημα «**Ἡ Διόπτρα
τῆς Ὁρθοδοξίας**» τοῦ Νικολάου Παπαεμμανουήλ, ἐνὸς βο-
σκοῦ ἀπὸ τὴν Χαλκιδική, ἐκ τοῦ ὁποῦ ἀντιγράφουμε μερι-
κοὺς -προφητικοὺς μάλιστα!- στίχους:

Μία ποιμνὴ νὰ εἴμεθα, ὁ Κύριος ὀρίζει,
Μητροπολίτης Ἀθηνῶν εἰς δύο μᾶς χωρίζει.
Οὐκ ἦν ἀληθινὸς ποιμὴν, τὰ πρόβατα σκορπίζει,
μὲ φράγκους συμπροσεύχεται, μ' αἰρετικοὺς παπίζει.
...Τί σκέπτεσθε ὦ Μοναχοί, τῷ ἐν τῷ Ὁρει Ἄθω;
Καὶ πῶς κοιμᾶσθε ἡσυχοί, ἐπιθυμῶ νὰ μάθω.
... Τί ὠφελεῖ ἂν βρέχετε στὸ ὕδωρ παξιμάδι,
ἂν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ δὲν δείχνετε σημάδι;
...Τί ὠφελεῖ ἂν τρώγετε χόρτα μὲ τὸ ἀλάτι;
Ἡ Ὁρθοδοξία τελευτᾷ οὐδὲν ἔχει προστάτην.
Γρήγορα νὰ προλάβετε, δὲν πρέπει νὰ ἀργήτε
ἴσως πολλὰ παράξενα, δυσάρεστα νὰ ἰδῆτε.

Θὰ ἔλθουν καρδινάλιοι μέσα
εἰς τὰς μονὰς σας,
τότε θὰ εἶναι φλογερά, φρικτὰ
τὰ θάσανά σας.
Ὅ κάθε καρδινάλιος νὰ ἔρχε-
ται ἀντάμα,
Νὰ φέρνει τὴν γυναῖκα του,
τὴν κόρη ἢ μαντάμα.
Κάθισμα εἰς τὸν κύριον, καρέ-
κλα στὴ μαντάμα,
καὶ ὅλοι σας νὰ βλέπετε περι-
λυποὶ τὸ δρᾶμα.
Θὰ κάμουνε περίπατο μέσα
εἰς τοὺς ναοὺς σας,

προσέξατε, ξυπνήσατε, ποῦ ἔχετε τὸ νοῦ σας;
...Παρόντες καὶ Ἀρχιερεῖς νὰ τοὺς εὐχαριστήσουν,
λόγους πολλοὺς θὰ ἐκφωνοῦν νὰ σᾶς προσηλυτίσουν.
Θὰ κάμουν καὶ τὸν ρήτορα, οἱ φραγκοῖερεῖς ἐκεῖνοι,
«χαρῆτε πάντες ἀδελφοί εἴμεθα μία ποιίμνη»!...

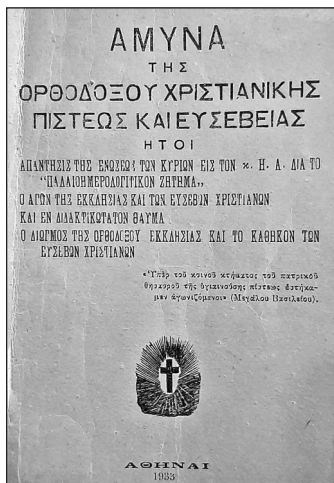
Τὸν Ὀκτώβριο κυκλοφόρησε ἡ συλλογὴ «**Θρησκευτικὰ Ποιήματα**» τοῦ Χαλαλάμπους Παπαδημητρίου, βιβλίον «περιέχον θρησκευτικοὺς ὕμνους καὶ τοιοῦτους ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, διαφόρων ἑορτῶν, ἐπὶ τοῦ Πατρῖου ἡμερολογίου κλπ.» («Κήρυξ τῶν Ὁρθοδόξων», ἀρ. 133 [30-10/12-11-1933]).

Περίπου τότε ἐκδόθηκε ἀπὸ τὴν «Ἐνωση Ὁρθοδόξων Ἑλληνίδων τῆς Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ.» βιβλίον μὲ τίτλον «**Τὰ Θαύματα τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ**» (περιέχον ἐπίσης καὶ Παρακλητικὸν Κανόνα, καθὼς καὶ Χαιρετισμούς), τὸ ὁποῖον διανεμήθηκε δωρεάν.

Δύο ἀπολογητικῆς φύσεως βιβλιάρια ἐξεδόθησαν τὸ αὐτὸ ἔτος, μικροῦ μεγέθους, πρὸς ἀντίκρουσιν ἀδίκων κατηγοριῶν κατὰ τῶν ἐμμενόντων στὴν Ἑορτολογικὴ Παράδοση Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἀπὸ μέρους τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν.

Τὸ ἓνα, 38 σελίδων, φέρει τὸν τίτλον: «**Ἄμυνα τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ Εὐσεβείας**», καὶ περιλαμβάνει τέσσερα κείμενα. Ἀπάντηση τῆς Ἐνώσεως Κυριῶν τῆς Ἐθνικῆς καὶ Θρησκευτικῆς Κοινότητος τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων γιὰ τὸ Παλαιοημερολογικὸ Ζήτημα πρὸς κάποιον κατήγορον, ὁ ὁποῖος μὲ τὰ ἀρχικὰ τοῦ ὀνόματός του (H.A.) ἔγραψε στὸν τύπον τῆς ἐποχῆς ἐμπαθῶς, ὅτι οἱ Παλαιοημερολογίτες εἶναι ἀμαθεῖς, ὀπισθοδρομικοὶ καὶ ἀσυγχρόνιστοι καὶ ἐξαρτοῦν τὴν σωτηρίαν τους ἀπὸ τὸ Ἡμερολόγιον. Οἱ ὑπογράφουσαι τὸ ἀπολογητικὸν κείμενον 16 κυρίες τοῦ Πατρῖου ἀποδεικνύουν καὶ μὲ ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὸ σημαντικὸ Ὑπόμνημα τοῦ Κασσανδρείας Εἰρηναίου

τοῦ 1929 πρὸς τὴν Ἱεραρχία τῆς Καινοτόμου Ἐκκλησίας (βλ. «Ἀρχεῖον τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος», τ. 6/Β' Ἐξάμηνον 2017, σελ. 59-62), ὅτι ἀποτελοῦν «πιστὰ τῆς Ὁρθοδοξίας τέκνα», διαφυλάσσοντα τοὺς θεσμοὺς τῶν θεοφόρων Πατέρων, μὴ ἀποδεχόμενα «τὴν Παπικὴν τοῦ μηνολογίου μεταρρύθμισιν», ὅπως ἄλλωστε πράττουν ἑκατομμύρια Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Στὴν Ἐκκλησία, βεβαιώνουν,

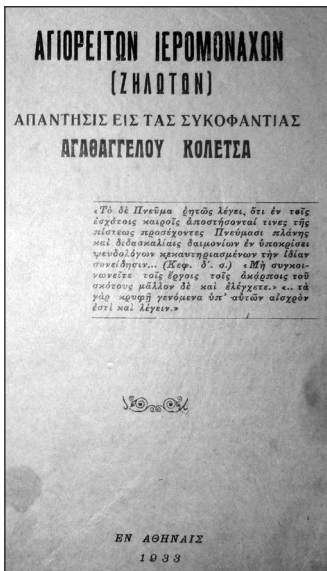

ἐπιδιώκουμε τὴν σωτηρία μας, βάσει τοῦ θείου θελήματος, καὶ δὲν διδασκόμαστε ἀστρονομία καὶ φυσικὴ. Ἀποδεικνύουν δὲ ὅτι ἡ Καινοτομία ἀνατρέπει τὴν ἀρχαία Ἐκκλησιαστικὴ Παράδοση καὶ ὅτι οἱ Καινοτόμοι, ὅπως ὁ δεινὸς κατήγορος, βρίσκονται σὲ βαθιὰ ἄγνοια καὶ σκοτίσθηκαν ἀπὸ τὸ ἐκσυγχρονιστικὸ πνεῦμα καὶ τὸν ἐγώισμό, γι' αὐτὸ καὶ καταφέρονται ἐνάντια στὴν διδασκαλία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ τὰ ἄλλα κείμενα περιστρέφονται σὲ αὐτὴ τὴν θεματολογία, συμπεριλαμβανομένου θαύματος θεραπείας δαιμονιζομένης σὲ Μονὴ τοῦ Πατρῖου στὴν Ἀττικὴ, κατὰ περιγραφὴν τοῦ τότε Ἱερομ. π. Ἀκακίου, ὅπως καὶ μαρτυριῶν γιὰ τὸν διωγμὸ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τὸ καθήκον τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν, ἀπὸ τὸν Ἐμμ. Χανιώτη, τὸν κατοπινὸ Μᾶρκο Μοναχό.

Τὸ ἕτερο ἔργο ἐπιγράφεται: «**Ἀντιρρητικὸν πρὸς τὸ βιβλίον “Ἡμερολογιακὰ” τεύχος β' τὸ ἐκδοθὲν ἐν Ἀθήναις τῷ 1929**», τοῦ Δωροθέου Μοναχοῦ Καρακαλλινοῦ Ἁγιορείτου, 80 σελίδων, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου Σωτ. Σχοινᾶ ἐν Βόλῳ. Ὁ συγγραφέας ἀνατρέπει ἐπιμελῶς μία πρὸς μία τὶς θέσεις καὶ κατηγορίες τοῦ βιβλιαρίου καὶ καταλήγει: «Κατὰ τὸ ἔτος 1924 ἠρώτησα ἕνα Ἀρχιερέα,

πνευματικῶ τῷ τρόπῳ, νὰ μοὶ εἶπη τὴν ἀλήθειαν, ἐὰν εἶναι καλὸν τὸ νέον ἡμερολόγιον ἢ ὄχι. Οὗτος μοὶ ἀπήντησε καὶ εἶπεν· ἐπειδὴ εἶναι ξένη φύτρα, πρέπει νὰ καταπολεμηθῇ. Διὰ τοῦτο λέγω ὅτι ἐκεῖνο τὸ βιβλιάριον (“Ἡμερολογιακὰ”) δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκδοθῇ εἰς τὸ φῶς· διότι ἐποίησε σκότος εἰς τὸν νοῦν τῶν Χριστιανῶν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας. Τὰ νεωτερίσματα καὶ τὰ καινοτομήματα, ὧ ὀρθόδοξε λαέ, καὶ τὰ σχίσματα, εἶναι ἀποκυήματα τῶν προπαγανδιστῶν, τῶν Λατίνων τοῦ Πάπα, καὶ δὲν εἶναι τῆς Ἐκκλησίας μας τὰ τοιαῦτα. Ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει βάσιν καὶ θεμέλιον τοὺς Ἁγίους Πατέρας, τὰς 7 Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἔχομεν τὸ πολυχρόνιον ἔθος τοῦ ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον γίνεται νόμος, κατὰ τὸν ἅγιον Βασίλειον τὸν Μέγαν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔπρεπε κατὰ πᾶσαν περίπτωσιν νὰ θίξουν τὸ ἡμερολόγιον οἱ νεοημερολογῖται, οἱ ὁποῖοι φάσκουν καὶ ἀντιφάσκουν εἰς τὸ ἐν λόγω βιβλιάριον των» (σελ. 72-73).

Κλείνουμε τὸ ἔτος μὲ τὴν, ἀποτελούμενη ἀπὸ 37 σελίδες, ἔκδοση τῶν Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν «**Ἀπάντησις εἰς τὰς συκοφαντίας Ἀγαθαγγέλου Κολέτσα**», ἡ ὁποία ἀπαντᾷ σὲ 24σέλιδο φυλλάδιο μὲ τίτλο «**Διὰ νὰ γνωσθῇ ἡ πραγματικότης**» ποὺ συνέγραψε ὁ ἱεροδιάκονος Ἀγαθαγγελος Κολέτσα, πρῶην μέλος τῆς Κοινότητος τῶν Γ.Ο.Χ., ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ προσεχώρησε στὴν Καινοτομία, ἐπετέθη λαύρωσ κατὰ τῶν πρῶην συναγωγιστῶν του.

Τὸ βιβλίον τοῦ Κολέτσα εἶναι γενικῶς ἀναξιόπιστον, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς ἐμφανοῦς ἐμπαθείας του κατὰ τῶν, μέχρι χθὲς ἀδελφῶν του, Παλαιοημερολογιτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπειδὴ ἐπρόκειτο γιὰ ἄνθρωπον τῶν ἄκρων (ὡς Παλαιοημερολογίτης ἦταν ὑπέρμαχος τῆς θέσεως ὅτι οἱ Νεοημερολογίτες στεροῦνται πλήρως ἐκκλησιαστικότητος), ὁ ὁποῖος μετὰ τὴν ἀποστασία του (εἴτε λόγῳ ἰδιοτελῶν κινήτρων, εἴτε ἐπειδὴ ἐσκανδαλίσθη ἀπὸ τὴν συμπεριφορὰ κάποιων) ἀπαξίωσε συλλήβδην τὸν Ἱερὸ Ἀγῶνα καὶ ἅπαν τὸ πλήρωμα τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων, ἐνῶ εἶναι γνωστὸ πῶς ἡ ἀγιότητα εἶναι ἀτομικὸ ἰδίωμα καὶ ὄχι ὁμαδικό, καὶ ἐπομένως σὲ κάθε ὁμάδα ἀνθρώπων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπάρχουν καὶ ἅγιοι καὶ ἁμαρτωλοὶ, καὶ σίτος καὶ ζιζάνια.

Παρόλα αὐτὰ ἀπὸ τὸ ἔργον του ἀντλοῦμε μερικὰς λίαν σημαντικὰς πληροφορίες, ὅπως τὴν ὑπαρξὴ στὸν χῶρον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων συγκεκριμένης ὁμάδας ἀποτελουμένης ἐξ Ἀγιορειτῶν Ἱερομονάχων, οἱ ὁποῖοι ἐξέφραζαν αὐστηρὰς ἐκκλησιολογικὰς θέσεις (δὲν εἶναι διόλου τυχαῖον ὅτι πρόκειται ἀκριβῶς γιὰ τὰ ἴδια πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ὑποστήριξαν καὶ ἐνίσχυσαν τὸ 1937 τὸ Ματθαϊκὸν Σχίσμα) καὶ κατηγοροῦσαν συναδέλφους τοὺς ἐπὶ προδοσίᾳ, ἐπειδὴ δὲν συμφωνοῦσαν μὲ τὴν ἐκκλησιολογίαν τους. Ἕνας ἀπὸ τοὺς κατηγορηθέντες ὡς δῆθεν προδότης τοῦ ἱεροῦ Ἀγῶνος, ἦταν καὶ ὁ ὀσιώτατος Γέροντας Εὐγένιος Λημόνης (Λεμονῆς) ἐπειδὴ μνημόνευε τότε «*ὕπερ πάσης ἐπισκοπῆς Ὁρθοδόξων*» (σελ. 12).

Ὁ Κολέτσα κατηγορεῖ ἐπίσης τοὺς Παλαιοημερολογίτες ὅτι «*ἀπαγορεύουν τὴν τέλεσιν μνημοσύνου μετὰ κολλύβων ἐν ἡμέρᾳ Κυριακῇ ... ὑποπίπτοντες οὕτω εἰς τὴν μυσαρὰν τῶν Κολλυβιστῶν κακοδοξίαν*» (σελ. 21). Αὐτὸ βεβαίως ἀποτελεῖ ἔπαινον γιὰ τοὺς προγόνους μας ποὺ ἀκολουθοῦσαν τὴν κανονικὴν διδασκαλίαν τῶν Ἁγίων Κολλυβάδων Πατέρων.

